

Journal of Nursing Science Chulalongkorn University (วารสารพยาบาลศาสตร์)

Volume 4 | Issue 2

Article 5

1992-04-01

ทางสู่แสงสว่าง : ชีวิตครอบครัวและ AIDS ในเด็ก

ศรีสมวงศ์ วรรณศิลป์

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/cuns>

Part of the [Nursing Commons](#)

Recommended Citation

วรรณศิลป์, ศรีสมวงศ์ (1992) "ทางสู่แสงสว่าง : ชีวิตครอบครัวและ AIDS ในเด็ก," *Journal of Nursing Science Chulalongkorn University (วารสารพยาบาลศาสตร์)*: Vol. 4: Iss. 2, Article 5.

DOI: 10.58837/CHULA.CUNS.4.2.5

Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/cuns/vol4/iss2/5>

This Original article is brought to you for free and open access by Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Journal of Nursing Science Chulalongkorn University (วารสารพยาบาลศาสตร์) by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

ทางสู่แสงสว่าง : ชีวิตครอบครัวและ AIDS ในเด็ก*

ศรีสมวงศ์ วรรณศิลป์**

ถ้าคุณรับรู้ว่า คนที่คุณรัก กำลังจะตาย คุณจะรู้สึกเหมือนกับว่า เวลาได้หยุดไปชั่วขณะ และเมื่อนาฬิกาได้เริ่มเดินใหม่ ก็จะไม่มีอะไรที่เหมือนเดิมอีก

Chris Oyler ยังจำได้ถึงความรู้สึกที่ซาทัวร่าง เมื่อได้รับคำบอกเล่าว่า Ben ลูกชายวัย 7 ขวบ กำลังจะตาย "ไม่จริงหรอที่น่า" ฉันพูดกับตัวเอง และแน่นอนว่า พระเจ้าจะต้องประทานปาฏิหาริย์ให้แก่ครอบครัวของเรา หมอจะต้องเปลี่ยนคำวินิจฉัยใหม่ หรือไม่ก็พบหนทางที่จะรักษาโรคให้หายขาด Ben เพิ่งจะมีชีวิตอยู่ในโลกนี้เพียง 94 เดือนไม่เคยแม้แต่จะได้ขับรถ ไม่เคยได้ออกไปหาความเพลิดเพลิน หรือ ยังไม่ทันได้อุ้มลูกของตนเองเลย แต่ขณะนี้หมอบอกว่า Ben จะไม่มีโอกาสเช่นนั้นเลย ความตาย ซึ่งเคยเป็นเหมือนคนแปลกหน้า แต่บัดนี้ได้กลายมาเป็นคนใกล้ชิดกับเรามาก

ในการร่วมชุมนุมพบปะสังสรรค์กับญาติฝ่ายของฉัน ที่ Park Coty Utah ในระหว่างที่พวกเด็ก ๆ หยุดในวันอีสเตอร์ ลูกชาย 3 คนของเรา ได้รู้จักกับลูกพี่ลูกน้องเป็นครั้งแรก และกำลังเล่นสกีด้วยกันในหิมะ เมื่อคิดย้อนถึงช่วงเวลาในตอนนั้นช่างเป็นช่วงเวลาที่สวยงาม เป็นอิสระ ปราศจากความกังวลเสียจริง ๆ

บ่ายวันหนึ่ง เมื่อการพักผ่อนของเราใกล้สิ้นสุดลง พวกผู้ใหญ่ที่นั่งล้อมเตาผิง จิบชอคโกแลต ส่วนพวกเด็ก ๆ กำลังเล่นเลื้อยน้ำแข็งอยู่นอกบ้าน ลื่นไถลลงจากเนินเขา ฉันเดินออกมาที่เฉลียงบ้านเพื่อดูเด็ก ๆ ลูกชายของฉัน 3 คน แก้มเป็นสีชมพูจากความเย็น มีดวงหน้าที่เป็นสุข เหมือนกับโฆษณาข้างกล่อง Cornflakes Beau มีจุดกระบนใบหน้า Ben มีรอยยิ้มที่ซุกซน และ Aber มีดวงตาที่เป็นประกายสดใส

วันสุดท้ายของการพบปะสังสรรค์ ก็จะเริ่มเหมือนกับตอนที่ฉันยังเป็นเด็ก แม่จะจกรายการอาหารเพื่อไปจ่ายตลาด และมักจะถามว่า "มีใครอยากได้อะไรอีกไหม"

"ปึกไก่" Ben ตะโกน Ben อายุ 7 ขวบ เป็นลูกคนแรกของเรา เกิดเมื่อฉัน และ Grant Oyler แต่งงานได้ 2 ปี

คนที่ เป็นแม่ มักจะมีอาหารจานพิเศษอย่างหนึ่งที่ลูก ๆ ชอบ และแม่ของฉัน ก็มีฝีมือในการทำปึกไก่มาก และแม้ว่าฉันจะนำสูตรของแม่มาทำ แต่ Ben ก็ไม่ชอบเท่ากับที่คุณยายทำ ดังนั้น เมื่อเราลงมือรับประทานอาหารกัน จึงดูแปลกที่ Ben ไม่ได้แตะต้องอาหารของเขาเลย "หนูปวดท้อง" Ben บ่น

* เรื่องแปลจาก "Go Toward the Light : The moving story of a child's battle with AIDS" โดย Chris Oyler, Laurie Bechlund & Beth Polson, Reader's Digest, December, 1989.

** อาจารย์วิทยาลัยพยาบาลเซนต์หลุยส์

วันรุ่งขึ้น การพบปะของครอบครัวญาติ ฝ่ายฉันก็สิ้นสุดลง แต่ Ben ก็ยังปวดท้องอยู่ตลอด เวลาที่เราเดินทางกลับบ้านที่ Cornel แคลิฟอร์เนีย Ben ดูไม่เป็นตัวของตัวเอง มีอาการท้องเดินอย่างมาก ต้องถึงกับโทรศัพท์หาหมอประจำครอบครัวเรา

Dr.Penn. จะต้องรู้ว่าควรแก้ไขอย่างไร หมอ Penn. ดูแล Ben มาตั้งแต่เกิด เมื่อ Ben เกิดฉันจึงรู้ว่าฉันเป็นพาหะของโรค Hemophilia น้องชายของฉัน Scott เป็นโรค Hemophilia และ Ben ก็เป็น เช่นเดียวกัน ผู้หญิงจะเป็นพาหะของโรค ในขณะที่ผู้ชายจะเป็นโรค ทุกครั้งที่ตั้งครรภ์ ความผิดปกติของทางกรรมพันธุ์จะต้องเกิดขึ้นเหมือนเดิมเด็กผู้ชาย 50% มีโอกาสเป็นโรค Hemophilia ส่วนเด็กผู้หญิง 50% จะมีโอกาสเป็นพาหะของโรค

โอกาสของการมีลูกเป็น Hemophilia มีเพียง 1 ใน 4 แต่ลูกชายของฉันอีก 2 คน คือ Beau อายุ 5 ขวบ และ Abraham หรือเรียกสั้น ๆ ว่า Aber อายุ 3 ขวบ ก็เป็นโรค Hemophilia ทั้ง 2 คน แต่ก็ยังดีที่โรค Hemophilia นั้น ถ้าได้รับเลือดเข้มข้นที่มีโปรตีนที่ทำให้เลือดแข็งตัวซึ่งในเด็กที่เป็นโรคนี้ขาด ก็จะทำให้สามารถมีชีวิตอยู่ได้ และเป็นชีวิตที่มีประสิทธิภาพพอควร

เนื่องจากน้องชายของฉันเป็น Hemophilia ฉันจึงไม่รู้สึกละเลย แต่สำหรับสามีของฉัน เรื่องนี้เป็นเรื่องใหม่สำหรับเขา ฉันรัก Grant มากขึ้นอีก เมื่อเห็นเขาพยายามปรับตัว เมื่อเขาว่าต้องให้เลือดที่มีแฟกเตอร์ 8 แก่ลูก ๆ เมื่อใดก็ตามที่คนใดคนหนึ่งมีเลือดออกมาก

หมอ Penn. ตรวจ Ben อย่างสงบ ท้องเดินอาจจะเกิดจาก Parasite หมอจึงสั่งยาปฏิชีวนะให้ และเพื่อความแน่ใจจึงเจาะเลือดเพื่อนำไปทดสอบอีก ซึ่งจะได้ผลภายใน 1 สัปดาห์

ฉันหวังว่า ยาคงจะให้ผลดี แต่ผลกลับตรงกันข้าม อาการท้องเดินของ Ben กลับเลวลงทุกที อาเจียนบ่อยขึ้น ฉันเริ่มรู้สึกหมดหวัง และหวาดกลัว ฉันพา Ben ไปหาหมออีกในอาทิตย์ต่อมา หมอได้ทดสอบเพิ่มขึ้นอีก และต้องทำที่โรงพยาบาลเด็ก Stanford ซึ่งเรารู้จักเป็นอย่างดี เนื่องจากคลินิก Hemophilia อยู่ที่นี่ หมอบอกว่าจะโทรศัพท์มาบอกทันทีที่รู้ข่าวคืบหน้า

มีโทรศัพท์มาในตอนบ่าย หมอ Penn. แนะนำว่า ควรจะนำ Ben ไปที่โรงพยาบาล Stanford เราออกจากบ้านในตอนเช้าวันรุ่งขึ้น และตลอด 3 สัปดาห์ต่อจากนั้น เต็มไปด้วยการทดสอบตัวอย่างจาก อุจจาระ ปัสสาวะ และเลือด สิ่งที่ฉันรู้ต่อไปก็คือ เราถูกนำไปอยู่ในห้องแยกที่มีประตู 2 ชั้น 'เป็นห้องพิเศษ' ฉันคิด ฉันประหลาดใจว่าทำไมเราโชครึ้นเช่นนี้ มีห้องน้ำ และห้องส้วมพิเศษเฉพาะสำหรับ Ben

ครั้งแรกฉันมีกิจกรรมที่ต้องทำมากมาย แน่ใจว่า พวกหมอกคงจะให้คำวินิจฉัยได้ในไม่ช้า แต่ทุกครั้งผลตรวจก็ได้ผลลบ ซึ่งจะต้องทำให้มีการตรวจเพิ่มมากขึ้น เจ็บปวดมากขึ้น มีการตรวจสมองเจาะหลัง และเจาะไขกระดูก Ben มีแต่อาการทรุดหนักลงไป มีแผ่นสีขาวน่าเกลียดที่ลิ้น และ ในลำคอต่อมน้ำเหลืองที่คอบวมโต แต่ที่เพิ่มขึ้นมาเหนือสิ่งอื่นคือ มีผื่นขึ้น

ในที่สุดเดือนพฤษภาคม 1985 ฉันได้รับคำบอกกล่าวผลจากการทดสอบครั้งแรกที่ส่งไปที่ศูนย์-กลางควบคุมโรคที่ Atlanta จะมาถึงในปลายสัปดาห์นี้ ก็คือ วันศุกร์ที่จะถึง

Beau และ Aber ไปอยู่กับปู่และย่า ส่วน Grant ต้องเดินทางไปทำงานในเมืองวันละ 4 ชั่วโมง เขายังคงไปทำงานที่ Cornel และแวะมาเยี่ยม Ben กับฉันที่โรงพยาบาลเฉพาะกลางคืน แต่พอถึงวัน

คุกกี้เขากลับโทรศัพท์มาบอกว่า จะมาสายหน่อย แต่ก็จะมีรถมาทันทีที่เป็นไปได้ ฉันนั่งเฝ้าดูนาฬิกา และดูที่จอตวิต ไม่มี Grant ฉันเริ่มกลัวเมื่อฉันรู้ว่า จะต้องพบหมอเพียงตามลำพัง

ฉันจำได้ว่าฉันมองไปรอบ ๆ ห้องประชุม และรู้สึกว่ามันไม่จำเป็นที่จะต้องมีคนจำนวนมากมาบอกข่าวดีแก่ฉัน หมอ Bertil Glader ซึ่งเป็นหัวหน้าแผนกโรคเลือดเด็ก เป็นคนบอกผลจากห้องทดลองแก่ฉัน Ben มี Parasite มีต่อมน้ำเหลือง บวมโต มีเชื้อราและมีผ้าขาวในคออย่างรุนแรง ซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ ฉันก็รู้อยู่แล้ว

Judie Lea พยาบาลเวชปฏิบัติของหมอ Glader ถามขึ้นว่า 'คุณจะทำอะไรกับ Grant ก่อนที่จะทราบรายละเอียดอื่น ๆ ไหมคะ' 'ไม่ต้องหรอกค่ะ' ฉันตอบ และก็สงสัยว่า ทำไมเขาต้องให้ฉันคอยต่อไป 'กรุณาพูดต่อเถอะค่ะ'

'คุณเคยได้ยินคำว่า Acquired Immune Deficiency Syndrome ไหม' หมอ Glader ถามขึ้น คุณหมายถึง AIDS Ben เป็น AIDS ทันทีนั้นทุกอย่างดูเริ่มมีความหมาย ห้องพิเศษเฉพาะของ Ben ผลตรวจที่ส่งไป Atlanta การติดเชื้อที่ Ben ไม่สามารถขจัดออกไปได้

คุณหมอ Glader อธิบายต่อไปว่า ตั้งแต่ที่ Ben ได้รับปัจจัยในการแข็งตัวของเลือด เพื่อรักษา Hemophilia เป็นเวลาหลายปี Ben อายุ 7 ปี เขาอาจจะได้รับตั้งแต่เป็นทารกอย่างน้อยที่สุด เขาจะต้องได้รับเลือดที่มีแฟกเตอร์เข้มข้น 24 ครั้งต่อปี เลือดที่ได้แต่ละครั้งทำมาจากพลาสมาอย่างน้อยที่สุดคนที่ให้เลือดใน 1,000 คน ต้องมีคนใดคนหนึ่งเป็น AIDS เสี่ยงของหมอแผ่วเบาดังโหม่งเหว่งอยู่ในหู ฉันได้ยินเสียงตัวเองพูดถามรายละเอียดทุกอย่างที่ฉันคิดได้ในตอนนั้น จนกระทั่งหมอ Glader ได้ขัดขึ้น

'Chris คุณเข้าใจความสำคัญของเรื่องที่เรากำลังเล่าให้คุณฟังไหม' ความซาบซึ้งคลุมทั่วร่างฉัน แน่นอนละ ฉันเข้าใจ AIDS เป็นอันตรายต่อชีวิต เมื่อคุณได้รับบอกแล้วว่า คนที่คุณรักกำลังจะตาย คุณจะรู้สึกวุ่นวายได้หยุดไปชั่วขณะ และเมื่อเวลาเริ่มเดินใหม่ ก็ไม่มีอะไรเหมือนเดิมอีก เสี่ยงของคุณก็ดูเหมือนกับเป็นเสี่ยงของคนแปลกหน้า สายตามองไปอย่างไร้จุดหมาย เลื่อนลอย สะเปะสะปะ มองเห็นรอยเประเปื้อนแก้วน้ำของหมอ อนุของแสงสีสาดเข้ามากระทบกับพื้นโต๊ะ เมื่อคนที่กำลังจะตายเป็นลูกของคุณ คุณจะรู้ว่าอะไรต่าง ๆ ไม่มีวันเหมือนเดิมอีก ความเจ็บปวดนั้นจะอยู่ในตัวคุณตลอดไป

'หมอพอจะบอกฉันได้ไหมคะว่า เขาจะอยู่ได้นานสักเท่าไร' ฉันถาม 'เท่าที่เรารู้จากสถิติก็คือ 85% ของผู้ที่เป็น AIDS จะตายภายใน 1 ปี' หมอ Glader บอก

'ภายใน 1 ปี' มันจะเป็นเช่นนั้นได้อย่างไร ฉันคิด Ben เพิ่งเกิดมาดูโลกได้เพียง 94 เดือนเท่านั้น ความคิดของฉันย้อนกลับไปที่เมื่อ Ben ยังเป็นทารก ฉันอุ้ม Ben ไว้ และเมื่อ Ben หัดเดินก้าวแรก 'ฉันเสียใจที่บอกอะไรคุณไม่ได้มากกว่านี้ Ben เป็นคนไข้มากคนแรกของเรา' หมอ Glader พูด 'Ben ก็เป็นลูกคนแรกของฉันเหมือนกัน' ฉันตอบ

การเดินทางที่ไร้จุดหมาย

ฉันรอคอย Grant รู้ว่ามีเขาเพียงคนเดียวเท่านั้นที่จะช่วยปลอบใจฉันได้ในขณะนี้ ความเศร้าโศกของเราจะมากที่สุด น้ำตาเอ่อคลอหน่วยตา เมื่อฉันบอกข่าวแก่เขา ฉันสามารถมองเห็นจากดวงหน้าของเขาว่า เขาสงสัยมาโดยตลอด เป็นเวลานานเท่าไรแล้วที่เขาขบถระยะไกลด้วยความกลัวเพียงตามลำพัง ในระยะ 2-3 วันนี้ เขาพยายามให้

เวลากับฉันมากขึ้น

เราไปพบกลุ่มแพทย์ชุดเดิมเป็นครั้งที่ 2 ด้วยกัน แพทย์บอกว่าจะเริ่มทำการรักษาอาการของ Ben ผื่นเริ่มสงบลงด้วยยาฆ่าในคอถูกควบคุมไว้ด้วยการพ่นยา ซึ่ง Ben เกลียดที่สุด แต่ก็จะต้องทำอยู่ดีสำหรับ Parasite ที่เป็นอยู่กลับมีปัญหาเลวร้ายลงไปอีก อาจจะต้องให้ยาที่กำลังทดลองตัวใหม่

ทั้งฉันและ Grant ตามคำถามเกี่ยวกับยามากมาย เพราะถ้าหากพวกเราสามารถให้ยา Ben ได้เอง Ben ก็ไม่ต้องอยู่โรงพยาบาล ที่บ้าน Ben จะมีน้อง ๆ ที่คอยให้กำลังใจ และปลอบขวัญ มี Darcy สุนัขไล่เนื้อของเราที่จะเล่นด้วย มีพ่อแม่อยู่เคียงข้างไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม

อย่างไรก็ตามฉันก็รู้สึกตื่นเต้น ใจไม่ดีขณะที่ฉันเริ่มเก็บของใช้ออกจากโรงพยาบาล เมื่อไปถึงบ้านทุก ๆ อย่างที่นั่นเป็นของฉัน Chris อายุ 29 ปี ซึ่งฟังดูแล้วรู้สึกแก่ขึ้นมากจากวันเกิดครั้งสุดท้ายที่ผ่านมา แต่ขณะนี้รู้สึกเหมือนเป็นเด็กที่ไร้ประสบการณ์ อย่างน้อยที่สุดก็สำหรับเรื่องนี้ ฉันเป็นแม่บ้าน มีลูกชายเล็ก ๆ 3 คน และอีก 1 คน ซึ่งกำลังจะตามมา ฉันจะจัดการกับสิ่งเหล่านี้ได้อย่างไร

ฉันรู้ว่าแม่จะพูดว่าอย่างไร "ให้คิดถึงวันนี้ และคิดถึงแต่เรื่องที่จะต้องทำแต่ละวันเท่านั้น" เมื่อรถออกจากโรงพยาบาลเป็นวันต้นฤดูร้อนที่สวยงาม ดังนั้นเราจึงตัดสินใจที่จะกลับบ้านบนเส้นทางที่เราชอบ ผ่านเข้าไปในป่าที่มีต้นไม้สีแดง Ben นอนหลังรถแวนบนเตียงที่เราเตรียมไว้ ใน 2-3 ไมล์แรก เขามองต้นไม้ใหญ่มีใบสีแดงส้มจัด และทัศนียภาพที่ผ่านไป สักครู่หนึ่งก็ขอออกมานั่งข้างหน้าบนตักฉัน ถ้าเป็นแต่ก่อนฉันก็จะบอกว่าอาจเกิดอันตรายแต่เดี๋ยวนี้อันตรายนั้นกลายเป็นสิ่งที่น่าหัวเราะเยาะ

Ben นั่งอย่างรุ่มง่าม เพราะท้องที่กำลังโตของฉัน คีระ Ben พิงอยู่กับไหล่แม่ และเท้าพาดอยู่บนตักพ่อ 'หนูเป็นอะไร หมอบอกว่าอย่างไรบ้าง'

Grant กับฉัน เคยปรึกษากันว่า จะบอก Ben อย่างไร แต่เรายังไม่ทันได้คิดคำพูดที่จะบอก แต่ไหนแต่ไรมาฉันสามารถให้ความมั่นใจแก่ลูก ๆ ได้ แต่มาครั้งนี้ในรายการประโยคที่ยาวเหยียด ดูจะไม่มีประโยคใดที่เหมาะสมเลย

Ben พวกเรารู้ว่า หมอ Penn. พุดถูกในเรื่อง Parasite ฉันเริ่มพูด เขาพบบันในท้องของลูก ซึ่งมันทำให้หนูท้องเดิน

ฉันตอบคำถามของลูก แต่ Ben กำลังคอยคำตอบเพิ่มเติมจากฉัน เหตุผลที่ว่าทำไมลูกจึงปวดท้องไม่หาย ก็เพราะมันมีอย่างอื่นอยู่ด้วย เขาเรียกว่า AIDS มันค่อนข้างน่าตกใจเล็กน้อย เพราะหมอยังไม่ค่อยรู้เรื่องนี้มากนัก หนูเป็นเด็กเล็ก ๆ คนแรกที่พวกหมอเคยเห็นว่าเป็นโรคนี้นี้ 'หมอเขาบอกหรือเปล่าเมื่อไหร่หนูจะมีอาการดีขึ้น' หมอเขาก็ยังไม่แน่ใจนัก Grant ตอบ แต่หมอก็ให้ยาไว้ ซึ่งจะทำให้ลูกรู้สึกดีขึ้น ยาเม็ด และยาพ่นคอสีเหลืองที่ลูกชอบ

Ben ทำสีหน้าและจับคอไว้ เหมือนที่พวกเด็ก ๆ ผู้ชายแกล้งทำตัวเป็นสัตว์ประหลาด ในภาพยนตร์ตื่นเต้นที่ฉายในตอนกลางคืน เรากำลังกลับบ้าน Grant พุดต่อ และลูกก็จะรู้สึกดีขึ้น ทำไมเราไม่คิดจะทำอะไรสนุก ๆ กัน เฉพาะ ลูก พ่อ และแม่ละ

ฉันก้มลงหยิบสมุดโน้ต และปากกาออกมาจากกระเป๋าถือ การเขียนสิ่งต่าง ๆ ลงไปมันทำให้ฉันรู้สึกว่าได้ทำอะไรที่เป็นระบบ แม้ว่าฉันจะไม่ได้เป็นเช่นนั้น 'เรามาเขียนรายการของสิ่งที่คิดจะทำ

ดีไหม' ฉันพูด ลูกจะเลือกทำอะไรในฤดูร้อนนี้บ้าง

ดิสนีย์แลนด์ Ben พูด และการไปชุมนุมกันที่บ้านคุณปู่ ทุก ๆ ปี ครอบครัวของ Grant จะร่วมชุมนุมกันที่ทะเลสาบ Tahoe สิ่งหนึ่งที่ฉันเรียนรู้จากการแต่งงานคือ การช่วยประคับประคองครอบครัวนั้นมีความสำคัญอย่างไร ไม่ว่าในเวลาที่เป็นสุขหรือเป็นทุกข์ การพบปะของครอบครัว Oyler พิเศษจริง ๆ Ben อายุมากที่สุดในจำนวนลูกพี่ลูกน้องจำนวน 14 คน 'เป็นหัวหน้ากลุ่ม เป็นจำฝูง' ทุกคนเรียกเขาอย่างนั้น เป็นตำแหน่งที่ Ben พอใจอย่างยิ่ง แต่ตอนนี้แผนการณ์ถูกวางขึ้นเพราะ Ben ไม่สบาย 'หรือจะโทรถึงคุณปู่เมื่อไปถึงบ้าน ดูซิว่าคุณปู่จะทำอะไรให้ได้บ้าง มีอะไรที่ลูกหวังอีกไหม' ฉันถาม 'มีเพื่อนใหม่เมื่อโรงเรียนเปิดในเดือนกันยายน' Ben พูด 'ลูกอาจจะอยู่โรงเรียนใหม่' Grant พูด 'เราคิดว่าจะย้ายไปอยู่บ้านใหม่ก่อนที่น้องจะเกิดในเดือนพฤศจิกายน' 'ถ้าอย่างนั้นหนูก็ไม่ได้พบ Jessica อีกเลยเธอ' Ben ถาม 'ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกลูก' ฉันพูด 'หนูจะไม่เสียเพื่อนเพราะไปเรียนที่อื่นแน่' หนูก็หวังเช่นนั้นละแม่, แล้วหนูจะโทรถึง Jessica ได้ไหมเมื่อไปถึงบ้าน ดูว่าเธอสบายดีหรือเปล่า' ฉันพยักหน้า แต่มีบางสิ่งที่ทำให้ฉันลังเลในการเขียนชื่อ Jessica ลงในรายการ Jessica เป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียนของ Ben Ben รู้จักเธอในวันที่เขาต้องหยุดพักนอนไม่ได้ไปโรงเรียนเนื่องจากมีเลือดออก Jessica เด็กผู้หญิงที่ไม่มีผมก็หยุดด้วย เธออธิบายให้ Ben ฟังว่า ผมเธอร่วงหลังจากที่เขาพบว่าเธอมีก้อนเนื้องอกในสมอง และเริ่มการรักษาด้วยการฉายแสง

Ben เข้าใจว่า Jessica จะต้องตาย Grant และฉันพูดกับ Ben ในเรื่องนี้หลังจากแม่ของ Jessica ได้มาหา แม่ของ Jessica เห็นเหมือนกับเราว่า Ben และ Jessica สนิทกันมาก และไม่ต้องการเห็น Ben สะเทือนใจ นั้นเป็นเวลาหลาย

เดือนมาแล้ว

เมื่อ Ben เห็นฉันลงเล Ben จึงหยิบปากกาจากมือฉัน และเขียนลงภายใต้คำว่าบ้านใหม่ โรงเรียนใหม่ว่า J-E-S-S -I-C-A 'เฮ้ Ben' Grant พูดเปลี่ยนหัวข้อเรื่อง 'จะมีอะไรบ้างเมื่อลูกอายุ 8 ขวบ' รับศีลจุ่ม แม่เขียนลงไปด้วย (ศีลจุ่มเป็นพิธีเจิมน้ำมันดลล้างหน้า) Ben มองไปที่รายการที่เพิ่มขึ้น บางอย่างขาดไป น้องชายเล็ก ๆ ของหนู หนูหมายถึง Chelsea ฉันพูดแก้ไข Ben ยิ้มให้ฉันอย่างกว้างขวาง Ben และฉันมีคำพูดที่รู้กันเหมือนหนังสือนิยายที่คุ้นเคย Ben ต้องการมีน้องชาย และฉันต้องการลูกสาว 'คอยดูแล้วกันว่า เราจะได้อะไร' ฉันหัวเราะ 'เราจะมีความสุข ไม่ว่าจะมีน้องสาวหรือน้องชายใช่ไหม' Ben เห็นด้วย ฉันเขียน 'น้องคนเล็ก' ที่ท้ายสุดของรายการ ฉันรู้สึกเหมือนกับว่าเราได้ประสบความสำเร็จบางอย่าง อย่างน้อยที่สุด เราก็มียี่ที่ที่จะเริ่มต้น และมีเครื่องหมายที่จะบอกว่าอยู่ที่ไหนถ้าเราหลงทาง ไม่มีแผนที่ที่จะแนะนำเราว่า เราควรจะหันหน้าไปทางไหนแต่ที่ฉันรู้แน่ ๆ ก็คือเราจะต้องไปด้วยกัน

ภาพในดวงใจ

หมอบให้เวลา Ben ไว้ 1 ปี แต่หมอรู้อะไรบ้างเกี่ยวกับครอบครัวของเรา เขารู้อะไรบ้างเกี่ยวกับความเชื่อทางศาสนาของครอบครัวเรา Grant มั่นคงในความเชื่อที่ว่า พระเจ้าจะช่วยให้ Ben ดีขึ้น 'สิ่งมหัศจรรย์จะต้องเกิดขึ้น Chris สิ่งที่เราต้องการคือ เวลา เวลาที่นักวิจัยจะทำการรักษาโรคนี้ได้'

ฉันฟังคำพูดของเขา และพบพลังใจของเขา ถ้าเราเอาสิ่งที่มีคุณค่าทั้งหมดของเรา ความรักของครอบครัว คำกล่าวอุทิศของหมอ และความเชื่อศรัทธาในพระเจ้า บางทีเราอาจจะดึง Ben ไว้ได้ ฉันเริ่มคิดว่า บางทีเราอาจทำได้

สัปดาห์แรกที่บ้าน เป็นเวลาที่ยุ่งยากลำบากที่สุดของเราทุกคน งานที่ Grant ทำคือ การออกแบบห้องน้ำและห้องครัวใหม่ และเขาค้างงานเอาไว้มากขณะที่อยู่โรงพยาบาล ฉะนั้นเขาต้องทำงานวันละ 12-14 ชั่วโมง เพื่อให้งานเสร็จตามสัญญาที่ได้ตกลงไว้

ที่บ้านใหม่ ฉันหวังว่าจะได้พาเด็ก ๆ ออกไปข้างนอก ไปที่สวนสาธารณะ หรือบ่อปลา แต่ Ben กลับมีอาการท้องเดินต้องเข้าห้องน้ำทุก 1-2 ชั่วโมง ตลอดวัน และบางครั้งตลอดคืน นอกจากนี้เขายังอาเจียนบ่อยๆ ดังนั้นฉันจึงมีงานซักฟอกเพิ่มขึ้นในแต่ละวัน สุขวิทยาก็ต้องคิดเช่นกัน ทุกคนในบ้านไม่กลัวว่าจะติด AIDS จาก Ben เพราะเรารู้ว่า AIDS ติดต่อกันโดยการร่วมเพศ หรือการถ่ายเปลี่ยนของเหลวในร่างกาย เช่น การให้เลือด การตรวจหา AIDS ในพวกเราทุกคนได้ผลลบ แต่ปัญหาอื่นที่สำคัญโดยเฉพาะผ้าในคอของ Ben ที่แพร่และติดต่อกันได้ เราวางแก้วกระดาษ และสบู่เหลวในห้องน้ำ แต่ก็ยากที่จะติดตามดู Beau และ Aber เพื่อให้แน่ใจว่าไม่ใช่สิ่งของ ของ Ben

เราทำสิ่งง่าย ๆ ด้วยกันมากขึ้น ทำสวน ทำหน้ากากกระดาษ บางครั้งเมื่อ Ben รู้สึกเหนื่อย และฉันเองก็เต็มไปด้วยความกังวล และการตั้งครบก Ben และฉันก็จะนอนลงด้วยกันบนพื้นห้องรับแขก และงีบไป ฉันไม่ค่อยมีเวลาเช่นนั้นเหมือน Ben เพราะเขายังเล็ก มันเป็นเวลาที่ดีสงบ แสงหวาน ช่วงเป็นเวลาที่หาได้ยากสำหรับที่จะช่วยให้ฉันยังคงอยู่ต่อไป

วันหนึ่งที่ร้านขายของชำ ฉันได้พบกับคนขับรถโรงเรียนของ Ben ซึ่งเขาบอกว่า Jessica ได้ตายไปเมื่อ 2-3 วันก่อน ฉันรู้สึกว่าคุณทำผิดต่อ Ben ที่ไม่ได้โทรไปหาแม่ของ Jessica ตั้งแต่ฉันย้ายบ้านมา และตอนนี้สายไปแล้ว

ตอนบ่ายวันนั้น ที่สวนสาธารณะ Ben และฉันนั่งอยู่ที่บ่อทราย Beau และ Aber นั่งเล่นอยู่ข้าง ๆ 'Ben แม้มีเรื่องจะพูดกับลูกเกี่ยวกับ Jessica' Ben มองหน้าฉันอย่างรวดเร็ว แล้วก็ก้มลงมองที่พื้นเริ่มกอบทรายขึ้นมาแล้วให้มันไหลผ่านนิ้วมือลงไป 'ไม่ใช่ข่าวดีใช่ไหมแม่' ฉันกอดรอบบ่า Ben ไว้ 'ใช่ Jessica ตายเมื่อ 2-3 วันก่อน' Ben ยังคงขีดวงกลมในกองทราย 'ทำไมหนูเสียเพื่อนไปเร็ว เช่นนี้ล่ะแม่ Jessica ยังไม่แก่เท่าหนูด้วยซ้ำไป' 'ลูกจะไม่สูญเสียคนที่ลูกรักไปจริง ๆ หรือ Ben' ฉันเริ่มไม่แน่ใจว่าสิ่งที่พูดไปถูกต้องหรือเปล่า 'ลูกจะเก็บเอาไว้กับลูกตลอดเวลาในใจของลูกใจล่ะ' ฉันหยิบกระเป๋าสตางค์ และให้เขาดูรูปภาพที่ฉันเก็บไว้เป็นรูปเขา, Beau Aber และ Grant 'ลูกรู้ใหม่ว่าหัวใจของลูกสามารถถ่ายภาพได้ มันเป็นภาพที่ดีที่สุด เพราะลูกจะถ่าย ในเวลาที่พิเศษที่สุด และไม่มีใครมีภาพเหมือนกับของลูก'

'Jessica ไปสวรรค์ไหม'

'ใช่'

'แล้วสักวันหนึ่ง หนูจะเห็น Jessica ไหม?'

'แม่แน่ใจว่า จะเป็นเช่นนั้นจะ Ben'

Ben เงียบไปเป็นเวลานาน ตายังคงมองที่พื้น วาดภาพในทราย 'เมื่อไหร่จะเป็นเช่นนั้นล่ะแม่'

'แม่ไม่รู้' ไม่มีใครรู้แน่ชัดว่าเมื่อไหร่จะตาย ฉะนั้นจึงสำคัญอย่างยิ่งที่เราจะรักซึ่งกันและกัน ในขณะที่เรายังมีชีวิตอยู่ด้วยกัน ฉันพยายามลืมหันหลังให้กว้างขึ้น เพื่อไม่ให้หน้าตาไหลออกมาจากดวงตา ทำไมฉันจึงรู้สึกว่า Ben รู้ตัวว่า เขากำลังจะตาย ฉันต้องการที่จะกอดเขาให้แน่น โยกตัวไปมาในวงแขน และร้องไห้กับเขา แต่ฉันจะทำเช่นนั้นไม่ได้ ฉันจะต้องเข้มแข็ง ดังนั้นเราจึงนั่งที่นั่น Ben จมอยู่กับความคิดของเขา และฉันก็อยู่กับความคิด

ของฉัน

ในที่สุด Ben ก็เรียก 'แม่... แม่แก่วงชิงช้าให้หนู นั่งสักครูได้ไหม' การเล่นกับ Jessica เป็นสิ่งเดียวในรายการที่ Ben ไม่ได้ทำ เราไปดิสนีย์แลนด์ ในช่วงฤดูร้อน พ่อของ Grant ได้ชวนครอบครัว Oyler ในช่วงเวลาที่ได้นันทิกไว้ 6 ครอบครัวไปพบกันที่สวนสาธารณะ เราไปชุมนุมกัน Ben ตื่นเต้นมาก และพวกเราทุกคนก็เช่นกัน

จากนั้นไม่นาน Ben ก็ต้องกลับไปโรงพยาบาลอีก เพราะขาดน้ำและอาหารเนื่องจากท้องเดิน เมื่อได้รับสารน้ำทางหลอดเลือด น้ำหนักก็เริ่มขึ้น จากนั้น 1 สัปดาห์ เราก็กลับบ้าน Ben รู้สึกเป็นตัวของตัวเองอีกครั้งหนึ่ง

วันเกิดของ Ben เรามีปิกนิกเงียบ ๆ ที่สนามหญ้าหน้าบ้าน ตกกลางคืนฉันห่มผ้าให้ Ben ก่อนนอน Ben พูดว่า "หนูอายุ 8 ขวบแล้ว แม่จำได้ไหมว่าเป็นยังไงเมื่อ 8 ขวบ"

ฉันคิดถึงเรื่องการรับศีลจุ่มของ Ben ฉันกลัวว่า เมื่อเขารับศีลแล้ว เขาก็พร้อมที่จะตาย มันอาจจะโง่เขลา ฉันรู้ว่าฉันกำลังทำอะไร ฉันกำลังต่อสู้กับสงครามช่วงชิงบางอย่างกับพระเจ้าเรื่องชีวิตของลูกชาย พระเจ้าเป็นพวกเดียวกับเรา

ในที่สุด Grant ก็จัดเตรียมการกับทางโบสถ์หลังจากนั้น 2-3 คืน ก็ถึงคืนอันสำคัญของครอบครัว เป็นประเพณีที่สำคัญมากสำหรับเรา เราจะปิดโทรทัศน์ ถอดปลั๊กโทรทัศน์ แล้วเราจะเล่นิทาน ร้องเพลง เป็นวันสำหรับครอบครัว และความเชื่อของเรา ในคืนพิเศษนี้ เราพูดถึงการรับศีลจุ่มของ Ben เป็นวันที่ยิ่งใหญ่และสวยงามในชีวิตของเรา Grant พูดขึ้นว่า "รู้ไหมว่า อะไรเกิดขึ้นในวันนั้น"

"พ่อเมา"

"ถูกต้อง" Grant พูด "แต่รู้ไหมว่ามีความหมายอย่างไร"

"มันหมายถึงว่าพ่อได้สัญญากับคุณพ่อที่สวรรค์ของเรา และท่านก็ได้ทำสัญญากับพ่อ"

Ben ได้เรียนเกี่ยวกับ Baptism ที่โรงเรียนวันอาทิตย์ และดูจะเข้าใจความหมาย แต่ก็ยังมีคำถามอีกมากมาย

"บนสวรรค์มีต้นไม้ไหม ถนนล่ะ ใช้เวลานานเท่าไรกว่าจะไปถึงที่นั่น" คำถามที่ไร้เดียงสา นั้นทำให้ฉันไม่สบายใจ เพราะดูเหมือนจะเป็นจริง

"พ่อ คนเราอยู่ในบ้านหรือ"

"ทุกคนอยู่ในบ้านของพระเจ้าเป็นเจ้า Ben" Grant ตอบ "เราไม่สามารถรู้ได้แน่ชัดว่า บ้านนั้นมีลักษณะเป็นอย่างไร แต่เหมือนกับการกลับมาบ้าน ลูกรู้สึกอย่างไรเมื่อกลับมาบ้านหลังจากที่จากไปชั่วคราว ลูกจะรู้สึกเป็นสุข และมันจะเป็นเช่นนั้น คล้ายกับการได้กลับไปบ้าน"

เมื่อวันรับศีลจุ่มมาถึง Ben ฟังทุก ๆ คำพูดใน Baptism ไม่เคยละสายตาไปจาก Bishop AIDS ทำให้ฉันรู้สึกว่าร่างกายมนุษย์มีความสามารถอย่างไม่น่าเชื่อ ในการเปลี่ยนแปลงของร่างกาย ฉันสามารถเห็นได้จากตัว Ben ในช่วง 2-3 สัปดาห์ที่ผ่านมา ขณะนี้ฉันเริ่มรับรู้ว่า วิญญาณก็เช่นกันมันสามารถเปลี่ยนแปลงได้

หลังจากพิธีการผ่านพ้นไป ฉันเดินกลับมาที่ Ben พร้อมด้วยผ้าเช็ดตัว ฉันจะไม่ลืมเลยว่า เขามีลักษณะอย่างไร ขณะที่ยืนอยู่ที่นั่น เสื้อ กางเกง สีขาวที่เปื้อกโชก เหมือนกับเทวทูตที่มีอำนาจ แต่รูปร่างเล็กบอบบาง ร่างกายของเขาเล็กลง แต่วิญญาณของเขากำลังเติบโต ฉันได้นันทิกภาพเหล่านั้นเอาไว้ในดวงใจของฉัน

ความรู้สึกโกรธ

จากเดือนมิถุนายนมาเป็นกรกฎาคม หนุ้าได้ม้วนตัวปกคลุม ตามถนนหนทาง เหมือนกับทุก ๆ ฤดูร้อนใน Cornel เราได้บ้านหลังใหญ่ มี 2 ห้องน้ำ Grant เสร็จสิ้นงานออกแบบ และพยายามที่จะทำงานใหม่ Beau พั่นน้ามหักไป 2 ซี Aber โตพอที่จะไม่ต้องขับรถ 3 ล้อ และเริ่มขี่จักรยาน 2 ล้อที่มีล้อสำหรับฝึก Ben มีวันที่ดีและไม่ดี ในวันที่ดีทุกคนจะมีความสุข ยิ้ม หัวเราะ ในวันที่ไม่ดีเราก็จะรอคอยวันที่ดี

ไม่มีทางใดที่จะชดเชยความทุกข์ทรมานของเราได้ ไม่มีการที่จะหมุนเข็มนาฬิกาไปยังวันใด ก็ได้ที่ Ben ได้รับการฉีดยา มาจนถึงขณะที่เมื่อฉันไม่ต้องทำในสิ่งที่ได้ทำไปแล้ว และนั่นคือ เมื่อความโกรธก้าวเข้ามาแทนที่ความกลัว Ben ผิด...ฉันต้องการใครบางคนที่จะต้องถูกติเตียน

คืนหนึ่ง Ben เข้ามาในครัวพร้อมกับตั้งคำถาม ขณะที่ Grant และฉันกำลังทำอาหารเย็น

"เกย์แปลว่าอะไร"

"ทำไมลูกถามอย่างนั้น" ฉันพูด

"เพราะว่าหนูได้ยินจากโทรทัศน์ เขาพูดว่าพระเจ้าจะลงโทษเกย์ทุกคนที่เป็น AIDS"

"เขาไม่ได้พูดเกี่ยวกับลูกนะ" Grant และฉันมองหน้ากัน

"ทำไมเราไม่เข้าไปในห้องรับแขกล่ะ" Grant พูด Beau และ Aber เล่นอยู่ข้างนอกคงคอยอาหารเย็นได้

ปีที่แล้ว Grant นั่งกับ Ben พูดกับเขาในเรื่องเพศ หลังจากที่ Ben กลับมาจากโรงเรียนพร้อมกับคำพูดที่สกปรกที่เขาไม่เข้าใจ เรายังไม่ได้วางแผนที่จะพูดกับเขาในเรื่องเพศ แต่เราก็ไม่

ต้องการให้ Ben คิดว่ามันเป็นตลกสัปดนเช่นกัน ดังนั้น Grant จึงอธิบายเพียงให้พอเข้าใจว่าเด็กเกิดมาได้อย่างไร ให้เข้าใจว่า เรื่องเพศเป็นเรื่องธรรมดาของสามีภรรยาที่รักกัน

และขณะนี้ Ben มีเหตุผลพอที่จะถามเกี่ยวกับรักร่วมเพศ

"Ben ลูกก็รู้ว่า พ่อและแม่ได้บอกลูกว่าลูกได้รับเชื้อ AIDS จากการให้เลือด" Grant พูด แต่ AIDS ก็เกิดจากสาเหตุอื่น ๆ ได้อีกด้วย การติดยาเสพติดอาจได้รับเชื้อ AIDS จากเข็มฉีดยาที่สกปรกติดเชื้อ แต่วิธีที่เป็นโรคมากอีกประการคือจากพวกเกย์ เกย์หมายถึงคนเพศเดียวกันที่รักกัน เมื่อพูดถึงเกย์ก็เลยทำให้คนส่วนใหญ่นึกถึง AIDS

Ben ดูสับสน Grant รู้ว่าต้องพูดมากกว่านี้ "Ben บางครั้งผู้ชายที่รักกัน ก็ทำเหมือนกับผู้ชายผู้หญิงที่รักกัน" Grant พูดต่อไปว่า "โบสถ์ของเราสอนไว้ว่า ความรักเช่นนั้นมิใช่สำหรับสามีและภรรยา แล้วทำไมพระเจ้าจึงลงโทษเขาด้วยโรค AIDS ละ แต่ความจริงไม่ใช่เช่นนั้นหรอก พระเจ้ารักลูกของพระองค์ทุกคน แม้แต่ผู้ที่ทำในสิ่งที่พระองค์ไม่ชอบ และพระองค์จะไม่ลงโทษหนูเช่นกัน"

"พระเจ้าไม่ได้ลงโทษหนูหรอกลูก แล้วอย่าคิดว่าลูกทำอะไรผิด เพราะลูกไม่ได้ทำผิด" ฉันเอื้อมมือไปกอดเขาไว้ ฉันปรารถนาที่จะทำให้สิ่งนี้เป็นเรื่องง่ายสำหรับเขา

"ลูกเพียงมีเชื้อโรคนี้เท่านั้น Benney" ฉันบอก "เมื่อลูกเป็นหวัดลูกไม่ได้คิดว่าพระเจ้าลงโทษลูกใช่ไหม?" นั่นทำให้เขาเข้าใจขึ้น

2-3 วันต่อมา Grant และฉันพร้อมที่จะออกไปนอกบ้านตามธรรมเนียมของคืนวันศุกร์ที่เคยปฏิบัติกันมา ฉันตั้งใจที่เป็นวันศุกร์ และตั้งใจที่ Grant อยู่บ้าน 2-3 ชั่วโมงที่อยู่กันตามลำพัง

ทำให้กำลังที่จะฟันฝ่าอุปสรรคต่าง ๆ ด้วยกัน

ขณะที่กำลังแต่งงาน มีเสียงโทรศัพท์ แม่ของฉันโทรถึง Ben ทั้ง 2 คนรักกันมาก และสนิทสนมกันเป็นพิเศษ ฉันยิ้มและฟังการสนทนาของ Ben กับยายของเขา

เมื่อวางหูโทรศัพท์ Ben บอกเราว่า ยายได้จัดการทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว Ben จะไปเยี่ยมคุณตา คุณย่า Ralpy, Beau และ Aber ไปเยี่ยม ปู่ และ ย่า ตอนที่ Ben อยู่ที่โรงพยาบาล ฉะนั้นตอนนี้จึงเป็นเวลาของ Ben บ้าง Grant บอกว่า เราค่อยคุยกันในเรื่องนี้อีกในตอนเช้า

Grant และฉันไปกัฏตาการเล็ก ๆ พยายามหาโต๊ะที่ชอบ ดูเหมือนเป็นการฟุ่มเฟือยครั้งสุดท้ายของเรา ฉันมองแสงเทียน ผ้าเช็ดมือบนโต๊ะ Grant เอื้อมมือมากุมมือฉันไว้

เรามีความสุขในคืนวันนั้น และมีความคิดที่จะไปไหนสัก 2-3 วัน ขณะที่ Ben ไปอยู่กับคุณยายแล้วคนเดินโต๊ะ ก็ได้พาเกย์ 2 คน มานั่งโต๊ะถัดไป เราไปครั้งแรกเราก็ไม่ได้สนใจ แต่เขาเริ่มแสดงความรักต่อกัน และฉันทนไม่ได้ ฉันรู้ว่ามันไม่มีเหตุผลเอาชนะเลย และทุกแห่งหนที่ฉันมองไปจะมีบางสิ่งที่กระตุ้นให้นึกถึง AIDS ฉันไม่สามารถที่จะขโมยความสุขเอามาไว้ได้ แม้เพียงในคืนวันศุกร์สักครั้งหนึ่งเชียวหรือ

‘เรากลับกันเถอะ’ ฉันพูดกับ Grant แล้วชำระเงินเดินออกไป

ฉันไม่ได้ตำหนิชาย 2 คนนั้น แต่ฉันโกรธที่ว่า ไม่ว่าเราจะไปที่ไหน ทำอะไร Ben ก็ยังคงเป็นโรค AIDS ไม่มีส่วนใดในจักรวาลที่ที่เราจะสามารถหนีไปให้พ้นได้เลย

ปาฏิหารย์เล็ก ๆ น้อย ๆ

Ben ไปเยี่ยมคุณตาคุณยาย ส่วนพวกเราไปเที่ยวชายหาด 2-3 วัน แม่โทรมาบอกว่า Ben สบายดี ฉันกับแม่คุยกันหลายเรื่อง รู้สึกว่า Ben จะรู้ตัวดีว่าเขากำลังจะตาย Ben กลัวว่าพ่อแม่จะโกรธเขาที่เป็นเช่นนั้น เรากับเขาอยู่ด้วยกันมานาน เรารักเขามาก และรู้สึกอาลัยที่จะต้องสูญเสียเขาไป

ฉันรู้สึกรักและเห็นใจแม่มาก มันช่างเป็นภาระและความทุกข์อันใหญ่หลวงที่แม่จะต้องเฝ้ามองดูความทุกข์ทรมานของหลานชาย และตัวฉันในการต่อสู้กับโรคร้ายที่มาคุกคาม แม่เคยพบกับความทุกข์ทรมานมาก่อน แต่ทุกครั้งแม่ก็สามารถเผชิญกับมันได้อย่างกล้าหาญและเข้มแข็ง ฉันยังจำเหตุการณ์ในอดีตได้อย่างแม่นยำ

Scott เกิดตอนที่ฉันอายุได้ 3 ขวบ เขาเกิดมาพร้อมกับโรคประจำตัว คือ โรคฮีโมฟีเลีย และต่อกระดูก เขาได้รับการผ่าตัดเพื่อรักษาต่อกระดูก แต่การผ่าตัดครั้งแรกล้มเหลว ครั้งที่สองก็ล้มเหลวอีก ฉันยังจำภาพที่ Scott กลับมารักษาตัวต่อที่บ้านได้แม่นยำ เขานั่งอยู่กลางห้อง ภาพของ Scott ในตอนนั้น มีผ้าพันรอบดวงตา เขาร้องไห้ ต้องการที่จะเอาผ้าพันออกเพื่อที่จะได้มองเห็นสิ่งต่าง ๆ และเล่นตามที่ต้องการ เขาถามแม่ว่า

‘แม่จ๋า ทำไมหนูจึงไม่เหมือนเด็กคนอื่น ๆ ละแม่’ แม่มีสีหน้าสลดใจ นั่งลงข้าง ๆ จับมือ Scott เอาไว้ พร้อมกับพูดว่า ‘ลูกรัก ยังมีวิธีการอีกหลายอย่างที่จะทำให้ลูกมองเห็น’ แม่ยังคงพูดต่อไปอีกว่า ‘เราใช้ตามองเพราะว่ามันสะดวกที่สุด แต่เราก็สามารถมองเห็นได้ด้วยการใช้ประสาทสัมผัสอื่น ๆ ของเราก่อนนะลูก เช่น การลิ้มรส การได้ยิน และการไต่กลิ่น’ Scott และฉันนั่งฟังแม่พูด ฉันสังเกตเห็นสีหน้าและแววตาของแม่ที่มองมายัง Scott มันบอกถึงความปวดร้าวในใจของแม่ และแม่ก็พูดต่ออีกว่า

‘เมื่อแม่เอาผ้าพันรอบดวงตาของลูกออกคราวนี้มันจะแตกต่างจากครั้งก่อน ลูกจะไม่สามารถเห็นได้ด้วยดวงตา แต่ลูกจะเห็นด้วยวิธีอื่น แต่อย่ากังวลไปเลยลูกรัก แม่สัญญาว่า แม่จะช่วยลูก แม่จะเป็นดวงตาให้ลูกจะ Scott’ แม่ยังคงพูดต่อไปด้วยน้ำเสียงอันชวนฟังราวกับเล่านิทานผจญภัย แต่ในใจของแม่นั้นฉันไม่อาจรู้ได้เลยว่าแม่มีความรู้สึกเช่นไร

แม่หาคำพูดเหล่านี้มาจากไหนมันช่างสร้างกำลังใจให้ลูกเสียเหลือเกิน เมื่อฉันมาคิดในตอนี้ ฉันรู้สึกว่แม่คงจะทุกข์ทรมานมาก แม่รู้อย่างไรว่าจะช่วย Scott มองเห็นสิ่งต่าง ๆ แม้แต่ในความมืด? ถ้าเป็นตัวฉัน ฉันไม่แน่ใจว่ามันจะเข้มแข็งเท่ากับที่แม่เข้มแข็งหรือเปล่า

เราต้องพา Ben ไปโรงพยาบาลอีกหลังจากที่เขา กลับจากบ้านคุณยาย เนื่องจาก Ben กินอาหารไม่ได้ และซบผอมลง คือนั้นหลังจากที่ Grant และพวกเด็ก ๆ กลับไป cornel ฉันนั่งกับ Ben ที่ขอบเตียง และพูดกับ Ben ว่า ‘เมื่อตอนที่ลูกไปบ้านคุณยาย แม่คิดถึงลูกมากจะลูกรัก ลูกคงไม่โกรธนะจ๊ะที่ลูกไม่ได้ไปเที่ยวทะเลกับพ่อแม่และพี่น้อง แม่เสียใจจ๊ะที่เราไม่ได้ไปพร้อม ๆ กัน’ ฉันมองสบตาลูก Ben ไม่ได้พูดอะไรเพียงแต่พยักหน้า แล้วเราก็กอดกัน ฉันรู้ว่มันมีอะไรมากกว่านี้ที่ฉันควรจะพูด แต่ฉันก็ไม่สามารถที่จะพูดกับลูกได้

ฉันรู้สึกไม่สบายที่ต้องทิ้งให้ Ben อยู่โรงพยาบาลตามลำพัง แต่มันก็จำเป็น เพราะฉันต้องกลับไปเก็บข้าวของที่บ้านในวันพรุ่งนี้ เพื่อที่จะย้ายไปอยู่บ้านใหม่ ฉันจูบลา Ben ในตอนบ่าย และเดินออกจากห้องไป ในขณะที่ Grant กำลังทักทาย Ben

วันนี้เป็นวันพฤหัสบดี เราจะต้องย้ายบ้านในวันเสาร์ ฉันมีงานที่ต้องทำคือ ต้องเก็บบรรจุข้าวของที่มี เพื่อย้ายไปบ้านใหม่ และในตอนเย็นก็

ต้องไปรับ Beau และ Aber ที่บ้านเพื่อนของเขา ฉันรู้สึกว่แทบจะไม่ได้ทำงานอะไรเพิ่มขึ้นเลย มันเหนื่อยล้าเดินเซไปมา และนัยน์ตาพร่ามัวเมื่อเห็นเชือกที่ผูกข้างของที่กองเอาไว้มากมาย เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ฉันรู้สึกว่ ฉันไม่สามารถทำงานให้เสร็จสมบูรณ์ได้ ฉันทรุดตัวลงบนโซฟา พร้อมกับหลับตาลง ฉันนับวันเวลา ขณะนี้ฉันตั้งครรภ์ได้ 8 เดือนแล้วหรือนี่ ฉันมีเงินง สบาย และรู้สึกหมดแรงเอาเสียจริง ๆ ที่ฉันคิดอยู่ขณะนี้คือ งานที่รออยู่ข้างหน้า ฉันรู้สึกกังวลถ้าลูกที่จะเกิดเป็นผู้ชาย และถ้าลูกต้องเป็นโรคฮีโมฟีเลียอีก อะไรจะเกิดขึ้นกับครอบครัวของเรา? ฉันบอกกับตัวเองว่ฉันต้องดูแลครอบครัวได้ แต่คิดอีกทีมันก็เป็นเรื่องยากที่จะดูแลเด็ก ๆ ซึ่งเขาจะโตขึ้นทุก ๆ วัน ชุกชนและมีกิจกรรมต่าง ๆ มากขึ้น ในตอนนีฉันรู้สึกว่เป็นภาระที่หนักมาก และฉันก็ยังไมรู้ว่จะทำอย่างไรต่อไป

ในที่สุดฉันก็ตัดสินใจโทรศัพท์ไปคุยกับแม่

‘แม่จ๋า’ ฉันเรียกแม่ด้วยน้ำเสียงที่นำเวทนา ซึ่งแม่แต่ตัวเองก็รู้สึกว่มันเป็นเช่นนั้นจริง ๆ ‘ฉันไมรู้ว่จะทำอย่างไรต่อไป แม่ช่วยฉันด้วย...’ ฉันหยุดภาระกิจต่าง ๆ ที่จะต้องทำไม่ว่าจะเป็น การเก็บข้าวของ เตรียมอาหารสำหรับเด็ก ๆ และการโทรศัพท์ถึง Ben ตามที่หมอนัด

‘ใจเย็น ๆ ลูกรัก’ แม่พูดด้วยน้ำเสียงที่รู้สึกเข้าใจและเห็นใจฉัน

‘แม่จ๊ะ เราต้องย้ายบ้านในวันเสาร์นี้’ ฉันพูดกับแม่ด้วยน้ำเสียงที่เหนื่อยล้าเต็มที

‘แม่เข้าใจลูกรัก ลูกคงเหนื่อยมาก ลูกควรตั้งใจที่ตัวเองได้สะสมงานต่าง ๆ เพื่อตัวเอง Grant และลูก ๆ ในวันนี้ สิ่งทีแม่ต้องการขณะนี้คือ แม่อยากให้ลูกไปนอนพักผ่อน เมื่อลูกตื่นขึ้นมา ลูกจะรู้สึกสดชื่นขึ้น’ แม่แนะนำฉันอีกหลายอย่าง

ฉันวางรายการที่แม่แนะนำไว้ข้างเตียงในคืนนั้น และเข้านอนตามที่แม่บอก เมื่อตื่นขึ้นมาในเช้าวันรุ่งขึ้น ฉันก็ทำตามคำแนะนำของแม่ว่าเป็นมนุษย์กลหรือหุ่นยนต์ เริ่มด้วย ลูกขึ้น แต่งตัว ทำความสะอาดเตียงให้เรียบร้อย ทำอาหารเช้า เก็บจัดข้าวของต่าง ๆ ที่ยังไม่เรียบร้อย

ในวันเสาร์หลัง 7 โมงเช้าเล็กน้อย พวกเราได้ยินเสียงแตรรถ Volvo ของ Lacey Joe ซึ่งเป็นนายทหารบก เกษียณราชการแล้ว และ Mary ซึ่งเป็นครูที่เกษียณแล้วเช่นกัน ทั้ง 2 สามีมักรายมักจะช่วยดูแล Beau และ Aber ให้เสมอ ๆ ขณะที่ฉันต้องไปดูแล Ben ที่โรงพยาบาล

ฉันออกมาต้อนรับทั้ง 2 คน ที่สนามหญ้าหน้าบ้าน ซึ่งฉันก็ได้พบว่าในวันนี้ไม่ใช่แต่จะมีเพียง Joe และ Mary เท่านั้น ครอบครัว Youngs และครอบครัว Smiths ก็มาช่วยเราขนย้ายข้าวของด้วย ขณะที่ฉันมองดูขบวนรถบรรทุกที่กำลังเลี้ยวหัวมุมและตรงมาที่ถนนบ้านของเราเพื่อขนข้าวของ ฉันรู้สึกตื่นตันใจที่เพื่อนบ้านของเราเป็นบุคคลที่มีน้ำใจช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

พวกผู้ชายตั้งต้นแบกเครื่องเรือน ยกลังต่าง ๆ พวกผู้หญิงช่วยฉันทำความสะอาดให้เรียบร้อย และลูกศิษย์คนหนึ่งที่มาจากโรงเรียนวันอาทิตย์ที่ฉันสอนอยู่ ได้ช่วยดูแล Beau และ Aber ตอนบ่ายจัด เราย้ายข้าวของเข้าบ้านใหม่เป็นที่เรียบร้อย บ้านของเราสะอาดเรียบร้อยและในตู้เย็นก็มีอาหารที่ดี

เตียงนอนที่ทำด้วยไม้เมเปิ้ล และโต๊ะแต่งตัวที่เคยเป็นของคุณปู่ เมื่อตอนเป็นเด็ก ตั้งอยู่ในห้องใหม่ของ Ben คอยให้เจ้าของกลับมาบ้านเท่านั้นเอง เราติดโปสเตอร์ Starwars ที่ Ben ชอบ และแขวนไดโนเสาร์ไม้กับเครื่องบินให้ห้อยลงมาจากเพดานห้อง เราเตรียมทุกอย่างเพื่อรอการกลับมา

บ้านของ Ben

ในวันนั้นฉันจำได้ว่า ฉันและ Grant ยืนฟังผนังห้องรับแขกสำรวจผลงานของเรา และเราทั้ง 2 คนก็ได้เผลอตัวลงนั่งกับพื้นซ้ำ ๆ ด้วยกัน 'ถ้าเราทำชั้นหนังสือไว้หลังเตาผิง มันจะดูเป็นอย่างไรนะ' ฉันถามเชิงปรึกษา กับ Grant

'เราอาจจะขยายห้องครัวไปไว้ชั้นบน และสามารถใช้ที่ว่างตรงนี้สำหรับลูกคนใหม่ของเรา' Grant พูด ฉันจุ่มพิต Grant ในขณะนั้นฉันรู้ว่าฉันสามารถจัดการชีวิตของฉันได้อีกครั้ง Grant และฉันเริ่มที่จะพูดถึงอนาคตของครอบครัวเราอีกครั้งว่าเรามีปาฏิหาริย์บางสิ่งที่จะช่วยให้เราเป็นไปตามที่หวังไว้

ฉันรู้ว่าไม่สามารถจะปล่อยตัวเองให้เลือนลอยไปวัน ๆ อีกต่อไป จากสภาวะสุขภาพของ Ben มันอาจมีบางเวลาที่หนักมากกว่านี้ในวันข้างหน้า ฉันต้องเตรียมใจให้เข้มแข็งเหมือนเหล็กกล้าเพื่อที่จะรับกับสถานการณ์นั้นเมื่อ Ben จากโลกนี้ไป

2-3 สัปดาห์ต่อมา ฉันโทรศัพท์ถึงแม่ และเชิญให้แม่มาที่บ้านใหม่ คราวนี้ไม่ใช่สภาพของเด็กที่ขอร้องให้แม่ช่วยแล้ว แต่เป็นลูกสาวที่โตเต็มที่ ที่ได้เชิญคุณยายของหลาน ๆ ให้มาร่วมแสดงความยินดี ที่ขณะนี้ได้มีหลานคนใหม่เพิ่มอีกคนหนึ่งแล้ว

เราตั้งชื่อลูกชายคนที่ 4 ว่า Danial Kimball Oyler เขาเกิดวันที่ 6 พฤศจิกายน 1985 ด้วยน้ำหนัก 8 ปอนด์ 4 ออนซ์

หมอ Penn. มาเยี่ยมอาการและตรวจสุขภาพของสมาชิกครอบครัว Oyler คนใหม่ในตอนบ่ายหมอ Penn. ยิ้มแย้มแจ่มใสเมื่อตรวจเสร็จแล้ว พร้อมกับพูดว่า 'ผมทราบผลการตรวจลูกชายคนใหม่ของคุณแล้ว ลูกของคุณมีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรงและไม่เป็นฮีโมฟีเลีย อย่างที่คุณกังวล'

ฉันรู้สึกดีใจและโล่งใจอย่างบอกไม่ถูก Ben ได้น้องชายเล็ก ๆ ตามที่เขาต้องการ และเราก็ได้รับปาฏิหาริย์ เป็นครั้งแรกของครอบครัวเรา

การอนุญาตให้ตาย

ระหว่างเวลาที่คอยให้ Danial เกิด กรรม-การโรงเรียนได้ตัดสินใจให้ Ben เรียนเกรดสาม แม้จะผิดหวังแต่เราก็ตัดสินใจที่จะไม่ต่อสู้อีกต่อไป ในครอบครัวเราฉันคิดว่า Beau กระแทกกระเทือนจิตใจมากที่สุดจากการตัดสินใจของกรรมการโรงเรียน ตามปกติเขาจะภาคภูมิใจอยู่เสมอที่เป็นน้องชายของ Ben ตอนนี้เขาอยู่โรงเรียนใหม่ที่ซึ่งมีเพียงสิ่งเดียวที่เพื่อนร่วมชั้นรู้เกี่ยวกับเขาคือ เขามีพี่ชายที่ป่วยเป็นโรค AIDS Beau ดูจะไม่ตั้งใจเรียน และฉันสังเกตเห็นว่า เขาเริ่มเหม่อลอยไปอย่างไร้จุดหมาย

บ่ายวันหนึ่งขณะที่ฉันกำลังตากผ้า Beau วิ่งมาหาฉัน และบอกว่า Ben ไล่ Beau และ Aber ให้ออกไปจากห้องของเขา Beau ถามฉันว่า

‘แม่จ๋า ทำไม Ben ไม่เล่นกับพวกหนูเหมือนอย่างเคย เมื่อไร Ben จะกลับมาเป็นคนที่สนุกสนานร่าเริง และเล่นกับเราอีก เมื่อไหร่เขาจะหายเป็นปกติเสียทีนะจ๊ะ แม่จ๋า’ ฉันฟังคำถามของ Beau มันเป็นความรู้สึกที่ยากจะอธิบายให้ลูกเข้าใจเสียจริง ๆ

‘Ben อาจไม่สบายเป็นเวลานาน’ น้ำตาของฉันคลอตา ‘นานมาก... ลูกต้องหาเกมส์เจียบ ๆ เล่นกับพี่ เกมส์ที่ไม่ต้องวิ่งและส่งเสียงดัง ลูกต้องอดทนกับพี่ เหมือนตอนที่พี่เขาอดทนต่อลูกเมื่อลูกยังเล็ก ลูกคิดว่าทำได้ไหมจ๊ะ’ ฉันมองสบตา Beau

Beau ก้มหน้าลง แต่ฉันเห็นน้ำตาใส ๆ เริ่มไหลลงมาตามร่องจมูก ฉันผวาตัวเข้าไปสวมกอดลูกไว้และปล่อยให้เขาร้องไห้ในวงแขนของฉันชั่วขณะ

หนึ่ง ซึ่งในความรู้สึกอันนี้ฉันผู้เป็นแม่เจ็บปวดมากกว่า Beau เป็นร้อยเท่าพันทวี

เช้าวันรุ่งขึ้น ฉันสังเกตเห็นว่า ขณะที่ Ben อาบน้ำและเดินออกจากห้องน้ำ ตัวเขาสั่น ขาสั่น ยืนไม่ตรงที่ หันหลังให้ฉัน ฉันรู้สึกใจหายวาบที่เห็นลูกซบผอมลงไปอย่างมาก ผิวของเขาดูเหลวเหี่ยว ไม่มีชีวิตชีวา สภาพของ Ben ขณะนี้กลายเป็นโครงกระดูกเดินได้ไปตั้งแต่เมื่อไหร่? ฉันถามตัวเอง ฉันต้องการให้เขาอาการดีขึ้นอย่างมากจนไม่ได้สังเกตว่าเขาป่วยหนักมาก ๆ จริง ๆ

เราพา Ben ไปโรงพยาบาลที่ Stanford อีกครั้งหนึ่ง เมื่อเราไปถึงพยาบาลได้พยายามแล้วพยายามอีกที่จะให้น้ำเกลือแก่ Ben แต่มันช่างยากเสียเหลือเกิน ทั้งนี้เพราะเส้นเลือดดำของเขาอ่อนแอมากมันพุบแฟบไปเสียแทบทุกเส้นแล้ว

วันต่อมาฉันได้พบกับภาพที่ทำให้ฉันมีความหวังมากขึ้น ฉันเห็นเด็กชายเล็ก ๆ คนหนึ่งกำลังเดินอยู่ในห้องโถงของโรงพยาบาลพร้อมด้วย Hickman Catheter (Catheter คือสายยางเล็ก ๆ ที่สอดเข้าไปในเส้นเลือดดำใหญ่ที่บริเวณหน้าอกส่วนบน ใช้เป็นที่ให้ยาและสารอาหาร ซึ่งให้หยดทางสายยางเข้าไปในร่างกาย) ฉันรู้ว่าการที่แพทย์ใส่สาย Catheter ให้ ไม่ได้หมายความว่า Ben จะมีชีวิตรอดได้ยืนยาว แต่อย่างน้อยที่สุดเขาก็ไม่ต้องทนต่อสภาพการขาดสารอาหารในเวลานี้

วันหนึ่งในเดือนตุลาคมซึ่งเป็นวันที่แพทย์นัดทำผ่าตัดให้แก่ Ben ขณะที่พวกเรารอคอยนั้น Grant และฉันต้องการความมั่นใจว่าการผ่าตัดจะเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดสำหรับ Ben แม้เราจะรู้ว่า Ben จะต้องถูกพันธนาการอยู่กับเครื่องมือทางการแพทย์เป็นเวลานานหลาย ๆ ชั่วโมงต่อวัน เขาคงจะทุกข์ทรมานมาก แต่พ่อกับแม่นั้นรู้สึกทรมานมากกว่าเขาเสียอีก ถ้าทดแทนกันได้ ฉันอยากจะเป็นผู้ที่ถูก

พันธนาการนั้นเสียเอง ฉันมองดูลูกด้วยความรู้สึกอันขมขื่น ดังนั้น Grant จึงขอร้องให้บิชอป (Bishop) ของกลุ่ม คือ Dr.James Rasband และภรรยาของเขา Ester มาที่บ้านในคืนวันหนึ่ง Dr.James Rasband เป็นแพทย์ปัญญาเท่า ๆ กับเป็นหัวหน้ากลุ่มของเราที่ Cornel เมื่อมาถึง Grant ได้เล่าอาการของ Ben ตั้งแต่แรกป่วยจนถึงปัจจุบันให้เขาฟัง

'เรายังมองไม่เห็นว่าจะมีวิธีใดที่จะช่วย Ben ให้มีชีวิตอยู่ได้นานกว่านี้' Grant พูด 'และการใส่ Hickman ดูจะเป็นความหวังและเป็นคำตอบเพียงสิ่งเดียวขณะนี้' Grant ถอนหายใจยาว

'ไขมันอาจจะช่วยให้ Ben มีชีวิตอยู่ได้นานมากขึ้น' Dr.Rasband เห็นด้วยกับ Grant 'แต่มันก็อาจจะทำให้ความทุกข์ทรมานของ Ben ยาวนานออกไปอีกเช่นเดียวกัน คุณอยากให้มันเป็นเช่นนั้น หรือ Grant' เขาย้อนถาม มันเป็นเรื่องยากที่ Grant จะเลือกตัดสินใจ แต่ Dr.Rasband ได้ตั้งคำถามที่เราเองก็ได้คิดอยู่แล้วและเราก็หวังว่าจะมีปาฏิหาริย์มาช่วย เรายังคงหวังในความเมตตาของพระเป็นเจ้าที่จะประทานให้สิ่งที่คิดนั้นเป็นการถูกต้องทุกครั้งที่เราพา Ben ไปโรงพยาบาลและเขาได้รับการบำบัดจากแพทย์ Ben ไม่เคยแสวงหาเลยว่า มีอาการดีขึ้น มีแต่ฉันและ Grant เท่านั้นที่คิดเข้าข้างตัวเองว่าเรามีอาการดีขึ้น

ลึกลงไปภายในจิตใจของ Ben มีแหล่งที่ช่วยให้เขาเข้าใจ ยอมรับ และไม่กลัว เรากลัวว่ามันเป็นการจบลง แต่เพราะ Ben มองเห็นว่าเป็นการเริ่มต้น การเริ่มต้นที่จะนำเขาไกลออกไปจากพวกเรา ไปสู่สถานที่ที่เราเคยสอนไม่ให้เขากลับ

มันช่างเป็นความทุกข์ทรมานอย่างสาหัสสำหรับผู้ที่เป็นพ่อแม่ที่จะทำเช่นนั้น คือ การเตรียมจิตใจลูกให้รอคอยความตาย และอนุญาตให้เขาตาย

เราพยายามที่จะรักษาและดูแล Ben ให้มีชีวิตอยู่กับเรา เราไม่กล้าที่จะเผชิญกับความตายของเขา ถึงแม้ว่า Ben พร้อมที่จะตาย แต่เราเองที่ไม่พร้อมและเมื่อไหร่เล่าที่เราจะพร้อม

การผ่าตัดเกิดผลดีกับ Ben เป็นอย่างมาก หลังการผ่าตัดวันแรกเราเริ่มมีความหวังว่า Ben จะกลับมาหาเรา 1 เดือนต่อมา เราพา Ben กลับบ้าน แก้มที่ตอหนายไป แก้มของ Ben อิ่มเอิบขึ้น ไม่มีสภาพของโครงกระดูกเดินได้ให้เห็นเหมือนก่อน เวลาได้วิ่งย้อนหลังไปเหมือนก่อนที่ Ben จะป่วยอีกครั้ง

ฉันถามตัวเอง 'เป็นไปได้ไหมที่เราได้ผ่านสภาพที่เลวร้ายที่สุด และเราก็ได้รับพระพร และความกรุณาจากพระเป็นเจ้าที่ประทานปาฏิหาริย์ตามที่เราวอนขอ' ฉันรู้สึกมีกำลังใจขึ้น

แต่เมื่อนึกถึงคำพูดของหมอที่รักษา Ben ฉันก็รู้สึกหดหู่อีกครั้ง หมอบอกว่า 'Hickman ไม่ใช่เป็นวิธีการที่ใช้รักษาโรค AIDS' ฉันกล่าวย้ำกับตัวเอง และยอมรับกับตัวเองว่า 'ฉันควรใช้เวลาที่เหลืออยู่อย่างคุ้มค่า ให้เวลากับ Ben ให้เขาได้มีความสุขสนุกสนานมากที่สุด ขณะที่เขายังมีลมหายใจอยู่ ทั้งนี้เพราะฉันรู้ว่าฉันไม่สามารถดึงรั้งเขาไว้ได้ตลอดไป'

หนอยากกลับบ้าน

หลังจาก Danial เกิด ฉันยังคงพักฟื้นอยู่ที่โรงพยาบาล ฉันรู้สึกว่าได้พักผ่อนครั้งแรกในหลาย ๆ เดือนที่ผ่านมา Grant หยุดงาน เขาทำอาหารดูแลลูก ๆ หน้าที่ของฉันคือดูแลลูกคนเล็ก พยาบาลที่มาเยี่ยมบ้านร่วมมือกับเราเป็นอย่างดีเพื่อให้ทุกอย่างเป็นไปอย่างราบรื่น

Danial เป็นของขวัญพิเศษสำหรับครอบครัวเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อ Ben เพราะ

เขาได้สิ่งที่เขาอยากได้ หลังจากมีน้องใหม่ Ben ไม่ค่อยสนใจ Beau และ Aber เท่าไรนัก แต่ Ben สนใจและรักน้องคนเล็กของเขามาก

และเมื่อฤดูใบไม้ร่วงมาถึง สุขภาพของ Ben ก็เลวลงอีก เขาเริ่มไอเรื้อรัง และเป็นตะคริวที่ท้องอีกครั้ง เริ่มเดินเซเล็กน้อย จนกังวลว่าเชื้อ AIDS จะทำลายสมองของเขา เราพา Ben ไปหาแพทย์เพื่อตรวจคลื่นสมอง แต่ก็ไม่พบความผิดปกติอะไร หมอบอกว่า 'อะไรที่เกิดขึ้นกับผู้ป่วยโรค AIDS นั้นไม่มีเหตุผลที่แน่ชัด' มันยิ่งเพิ่มความวิตกกังวลให้พวกเรามากขึ้นไปอีก

ฉันคิดถึง Jessica เธอได้เข้าสู่ภาวะโคม่าก่อนตาย Ben จะเป็นเช่นนั้นไหม? Ben รู้ว่าเราเชื่อเรื่องชีวิตภายหลังจากพ้นโลกนี้ไป

วันหนึ่ง Grant และฉันเรียกลูก ๆ มาพร้อมกัน เย็นนั้นเป็นวันสำหรับครอบครัวเราจริง ๆ เราเริ่มร้องเพลงที่ครอบครัวเราชื่นชอบด้วยกัน คือเพลง 'Family Can be together forever' ความหมายของมันอบอุ่นยิ่งนัก 'ครอบครัวเราจะอยู่ด้วยกันตลอดไป' เราพูดถึงการเกิดของ Danial

Grant เริ่มพูด 'ก่อนที่น้องจะเกิด เขาเป็นเพียงวิญญาณ คล้าย ๆ กับการเกิดของพวกพี่ ๆ' Grant ยกมือขึ้น และกระดิกนิ้ว และพูดต่อไป 'เมื่อน้องเกิด...' Grant ดึงเอาถุงมือจากกระเป๋าทางเกงมาสวมที่มือ 'เมื่อน้องเกิดวิญญาณของน้องก็มีร่างกายเหมือนถุงมือนี้' Grant กระดิกนิ้วภายใต้ถุงมืออีกครั้ง 'เป็นวิญญาณที่ทำให้ร่างกายมีชีวิตเหมือนมือของพ่อ ที่ทำให้ถุงมือนีมีชีวิต ลูก ๆ เข้าใจไหม' เขาถามเด็ก ๆ

เด็ก ๆ ประทับใจมากไม่มีใครสงสัยเลย สายตาทุกคู่มองไปที่พ่อของเขาอย่างตั้งใจฟังเรื่องราวที่พ่อจะพูดต่อ 'และเมื่อลูกตาย มันก็

เหมือนกับว่าร่างกายหลุดออกไปอีก' เขาเอาถุงมือออกวางบนโต๊ะข้างหน้า สายตาของเด็ก ๆ จับจ้องไปยังถุงมือที่ไม่มีชีวิต

'แต่วิญญาณยังคงอยู่' Grant พูดพร้อมกับกระดิกนิ้วอีก 'ลูกไม่ต้องกลัว ความตายเป็นส่วนหนึ่งของการมีชีวิตรอดกับพระเป็นเจ้า หลังจากที่ถูกตาย ลูกเพียงแต่จะมีชีวิตที่แตกต่างไป ลูกจะได้ไปอยู่บนสวรรค์กับพระเป็นเจ้า'

Ben นั่งฟังเงียบ ฉันสงสัยว่า เขารู้ใหม่ว่าบทเรียนนี้สร้างเพื่อเขาโดยตรง Hickman ให้ชีวิตแก่ Ben

ในการที่จะอยู่กับครอบครัวที่บ้านเพียง 4 เดือน เราต้องพาเขาไปโรงพยาบาลอีก คราวนี้เขาทุกข์ทรมานจากการอาเจียน และท้องเดิน ซึ่งเป็นเวลามากกว่า 7 เดือน ตอนนี้เขาเจ็บปวดทรมานมาก ยาที่ให้ที่บ้านไม่เพียงพอที่จะทำให้ความทุกข์ทรมานบรรเทาลงอีกต่อไป

อาการของ Ben ดีบ้างไม่ดีบ้าง แต่ส่วนมากจะไม่ดีเสียมากกว่า การเปลี่ยนแปลงของอาการครั้งนี้ยากที่ Ben จะปรับตัว Ben ตื่นเต้นกับเครื่องบินลำใหม่ มือของเขาสั่นมาก จนกระทั่งไม่สามารถที่จะประกอบมันเข้าด้วยกัน

วันผ่านไป... สัปดาห์ผ่านไป Grant และฉันไม่ค่อยได้พบกัน เขาต้องทำงาน ส่วนฉันและ Danial อยู่ที่โรงพยาบาล Beau และ Aber อยู่กับญาติของเรา ฉันพบว่าตัวเองมีจินตนาการความกลัวว่าพวกเราทั้งหมดจะป่วยเหมือน ๆ กัน ฉันอยากเห็นใบหน้าที่มีสุขภาพพลานามัยดีของทุกคนในครอบครัว และอยากได้ยินเสียงหัวเราะที่มีความสุขของครอบครัวเรา

ในที่สุดเราตัดสินใจที่จะให้ Beau ออกจากโรงเรียน และรับ Beau กับ Aber ไปอยู่ที่โรงพยาบาลกับฉัน Grant ยังคงทำงาน วันอังคาร พุธ พฤหัสบดี และมาอยู่กับเราที่โรงพยาบาลในตอนปลายสัปดาห์ 4 วัน ชั่วโมงในการทำงานใน 3 วันนั้นนานไม่น่าเชื่อ บางครั้งเขาต้องทำงานตลอดคืนเพื่อที่จะเอาเวลามาอยู่กับครอบครัว

ฉันไปสำรวจห้องพักที่ Ronald Mc.Donald House เป็นบ้านพักที่อยู่ชั้นล่างของโรงพยาบาล ซึ่งสมาชิกสามารถเช่าได้ในราคาถูก เราไม่สามารถที่เดินภายในห้องได้เพราะมีผนังห้องและเตียงกันอยู่ แต่สำหรับ Beau และ Aber เขาสนุกมาก เหมือนกับได้ไปเข้าแคมป์ตั้งค่ายพักแรม เพราะเขาสามารถได้เตียงและผนังกันห้องอย่างสนุกสนาน มีลูก ๆ มาอยู่ด้วยทำให้ฉันรู้สึกดีขึ้น ในที่สุดเราก็อยู่ร่วมกันเป็นครอบครัวมากขึ้น ถึงแม้จะพักในห้องพักที่แคบและเล็กก็ตาม

วันนั้นเป็นเช้าวันเสาร์ Grant อยู่กับ Ben ขณะที่ฉันกำลังเดินเล่นที่สวนของโรงพยาบาล ฉันได้ยินเสียงจากเครื่องขยายเสียงของโรงพยาบาลประกาศ 'Stat ห้อง 205' ห้องนั้นเป็นห้องของ Ben ฉันไม่รู้ความหมายของเสียงประกาศนั้น แต่ฟังดูน่าเสียงของผู้ประกาศช่างเร่งร้อนเสียเหลือเกิน

ฉันวิ่งไปที่ห้องของ Ben ฝากกลางกลุ่มหมอและพยาบาลที่ยืนออกันอยู่รอบ ๆ เตียงของ Ben ฉันเห็นร่างเล็กของ Ben กระตุกขึ้นลงบนเตียงซ้ำแล้วซ้ำอีก ฉันไม่เคยเห็นภาพการกระตุกอย่างรุนแรงเช่นนี้มาก่อน ฉันยืนมองด้วยความหวาดกลัววิตกกังวล ขณะที่หมอและพยาบาล 12 คน หรือมากกว่านั้นกำลังให้การช่วยเหลือ Ben พยายามที่จะให้ยาและออกซิเจน เมื่ออาการกระตุกของ Ben สงบลง Ben นอนบนเตียงด้วยสภาพที่อ่อนแรง ฉันกุมมือลูกไว้ Grant จับมืออีกข้างหนึ่งเขานั่งอยู่ข้าง

เตียงตรงข้ามฉัน สีหน้าของเขาหมองคล้ำ พร้อมกับพูดว่า

'เราอยู่ที่นี้ Ben พ่อกับแม่รักลูกมาก' เขาบีบมือเล็ก ๆ นั้นเบา ๆ

'แม่จ๋า หนูอยากกลับบ้าน' เสียงของ Ben เบาแผ่วจนเกือบจะเป็นเสียงกระซิบ

พยาบาลมองหน้าฉันราวกับว่าการพูดกับลูกว่ากลับบ้านนั้นเป็นสิ่งที่ไปไม่ได้ ฉันพูดกับ Ben 'ทุกอย่างจะเรียบร้อยจะลูกรักของแม่'

'แม่จ๋า หนูอยากกลับบ้าน' Ben พูดซ้ำอีก 2 ครั้ง ฉันพอจะรู้ว่า Ben พูดอะไร เขาไม่ได้หมายถึงบ้านของเราที่ Cornel หรือหอก ฉันจำได้ว่า Grant บอกว่าคนที่กำลังจะตายนั้นเหมือนกับว่ากำลังจะกลับไปบ้านของพระเจ้าเป็นเจ้า และขณะนี้เขาก็พร้อมแล้ว

'จะลูกรัก' ฉันพูด 'แม่เข้าใจที่ลูกพูด'

'แล้วแม่จะไปหาหนูที่นั่นไหม?' Ben พูดด้วยเสียงแหบแห้ง จนแทบไม่ได้ยิน

'จะ Ben แม่จะไปหาลูกในวันหนึ่งข้างหน้าลูกรักของแม่' ฉันตอบลูกด้วยความรู้สึกที่ขมขื่น

น้องชายคนโต

หมอ Glader บอกเราว่า Ben มีอาการชักแบบ Grand Mal Seizure ซึ่งอาจเกิดจากเชื้อ AIDS กระจายไปสู่ระบบประสาทส่วนกลางซึ่งอาจมีอันตรายต่อสมอง หรือเป็นอัมพาต หรืออาจจะไม่มีผลอะไรเลยก็ได้ เขาได้เพิ่มยากันชักต่อท้ายรายการยาอันยาวเหยียดอยู่แล้ว หมอ Glader บอกเราว่า Ben อาจนอนหลับนานขึ้นซึ่งเนื่องจากฤทธิ์ของยา

เป็นเวลา 2 วันเต็ม ที่ Ben นอนหลับในเช้าวันที่ 3 Ben ลืมตาขึ้น และจำไม่ได้ว่าเคยชัก

เขารู้สึกเหมือนกับไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับเขาเลย

สัปดาห์ต่อมาคุณปู่ของ Ben พาลูกพี่ลูกน้องของ Ben คือ Brett และ Joey มาเยี่ยม 'ดูซิว่าเราเอาอะไรมาให้ Ben' Brett พูดขณะเดียวกัน Joey ก็ยื่นท่อนไม้เล็ก ๆ ให้แก่ Ben เป็นชิ้นไม้ต้นสนยาวประมาณ 7 นิ้วฟุต

'มันใช้สำหรับ Pinewood Darby Race, Benjamin' คุณปู่อธิบาย 'เคยได้ยินไหม Ben มันมีในวิชาลูกเสือที่ลูกเรียนอย่างไรล่ะ' คุณปู่พูดพร้อมกับลูบศีรษะของ Ben เบา ๆ

'มันเป็นการแข่งขันการแข่งขันที่ยิ่งใหญ่' Joey พูด 'พี่เอาท่อนไม้เหล่านี้ประดิษฐ์เป็นรถ และเอาไปแข่งขันดูว่าใครชนะ ถ้าชนะพี่จะได้รับเหรียญและทุก ๆ อย่างเลย Ben'

Ben คุณปู่ Brett และ Joey ได้เริ่มกิจกรรมการสร้างรถจากท่อนไม้ โดยดูภาพรถจาก รูปภาพในแมกกาซีน และถกเถียงกันถึงเรื่องคุณสมบัติที่ดีของรถที่พวกเขาช่วยกันทำ ออกแบบอุปกรณ์ของรถบางอย่างที่เป็นเทคโนโลยีใหม่ ๆ ตามที่เขาจินตนาการมันขึ้นมา จนสังเกตเห็นว่าเขามีความสุขมาก พวกเขาช่วยกันสร้างรถอยู่นาน คุณปู่ช่วยจับมือของ Ben ในขณะที่เขาแกะสลักไม้ ตกตอนเย็นแผ่นไม้สนบาง ๆ กระจายอยู่เต็มพื้นห้อง และมีรถแข่งรุ่นใหม่ 3 คัน วางเรียงกัน มันพร้อมที่จะลงสู่สนามแข่งรถของพวกเขาแล้ว

สัปดาห์ต่อมาก็ได้มีการแข่งขันรถ Darby จากไม้สน เราพา Ben กลับบ้าน เพื่อดูว่ารถของเขาเป็นอย่างไรเมื่อลงสนามแข่ง และฉันรู้สึกในภายหลังว่า เราไม่ควรไปในการแข่งขันรถ ความสุขในช่วงสั้น ๆ จากการมาเยี่ยมของญาติที่นำมาให้ Ben ดูจะหายไปในาอากาศ เมื่อรถของ Ben เข้าเส้นชัยเป็นคันสุดท้าย ซึ่ง Ben รู้สึกผิดหวังกับรถของเขา

'แม่คิดว่าปู่ Ralph จะดูรถ Darby ของหนูไหมจะ?' Ben ถามขึ้นในวันหนึ่ง 'บางทีปู่อาจจะทำให้มันเล่นได้เร็วขึ้น' Ben พูดแสดงความคิดเห็น

คุณปู่ Ralph พ่อสามีของฉันเป็นช่างไม้ที่มีความชำนาญมาก คุณปู่มีร้านที่พวกเขาเด็ก ๆ ขึ้นชอบมากเพราะใครก็ตามที่ต้องการรถ Darby ไม้สนที่วิ่งเร็ว คุณปู่ Ralph ก็สามารถทำให้ได้ราวกับว่าคุณปู่มีเวทย์มนต์คาถาในการสร้างรถ Darby ไม้สนเลยทีเดียว

คุณปู่ได้ใช้ประสบการณ์จากการแข่งขัน Pinewood Darby ที่พวกเขาถูก ๆ เคยแข่งขันเมื่อหลายสิบปีก่อนมาประยุกต์ใช้กับรถ Darby ของ Ben โดยคุณปู่ได้โรยทรายที่ล้อ และเพลาของรถ และทำรูปร่างรถให้เอียงลงไป เพื่อเวลาที่ล้อหมุนจะไม่เสียดสีกับตัวรถ ที่สำคัญที่สุดคือ คุณปู่จะระมัดระวังมากที่จะไม่เติมน้ำมันให้ตัวรถ ทั้งนี้เพื่อให้รถแข่งมีน้ำหนักเบาเล่นได้เร็วยิ่งขึ้น

เมื่อทำเสร็จแล้วเราไปที่ Wood Shop ของคุณปู่ เพื่อทดลองการวิ่ง แม่, Beau, Aber, Grant และฉันรู้สึกตื่นเต้นแทน Ben เสียจริง ๆ คุณปู่ได้ใช้ไม้ยกขึ้นฟิงเกอร์ เพื่อทำเป็นทางแข่งขันรถ Darby แล้วคุณปู่ก็วางรถของ Ben ลงบนที่สูงที่สุดและปล่อยรถลงมา รถแข่งของ Ben วิ่งไปอย่างรวดเร็วไม่มีการหยุดจนกระทั่งไปชนฝาผนังห้องอีกด้านหนึ่ง

'ว้าว ! ยอดไปเลยคุณปู่' Beau ลูกขึ้นกระโดดอย่างดีใจ และชื่นชมในประสิทธิภาพของ Ben

เมื่อกลับมาที่โรงพยาบาล Ben รู้สึกตื่นเต้นที่รถของเขามีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น จากการช่วยของคุณปู่ ฉันบอกพยาบาลว่าเราจะออกจากโรงพยาบาลในตอนบ่ายวันเสาร์นี้ ฉันจัดเตรียมข้าวของและยาของ Ben เรียบร้อยเพื่อที่จะไปสนามแข่งขัน ซึ่ง

การแข่งขันจะเริ่มเวลา 1 ทุ่มของวันเสาร์ที่จะถึง

และวันเสาร์ก็มาถึง ขณะที่เราติดต่อเจ้าหน้าที่เพื่อที่จะออกจากโรงพยาบาล ปรากฏว่าเราต้องใช้เวลานานกว่าปกติ เนื่องจาก Ben มียามากมายทำให้การคิดเงินค่อนข้างช้าไปด้วย เราออกจากโรงพยาบาลช้า และยังต้องเผชิญกับสภาพจราจรที่ติดขัด ทำให้ไปถึงบ้านเอาเกือบ 6 โมงเย็น Ben บ่นว่าเหนื่อยอยากนอนพักสักงีบหนึ่ง Beau ยินดูขณะที่ฉันพยายามที่จะปลุก Ben เป็นเวลา 6 โมง 45 นาทีแล้ว แต่ Ben ไม่สามารถลุกจากเตียงได้

'แม่จ๋า' หนูไม่มีแรงที่จะลุกขึ้น' Ben พุดพึมพำ

Beau รู้ว่า Ben ตื่นเต้นมากเพียงไรในการแข่งขันรถครั้งนี้ Beau และ Aber ก็ตื่นเต้นเช่นกัน เขาพร้อมที่จะช่วยเหลือสนับสนุนพี่ชายคนโตของเขา

'Ben ถ้าฉันจะไปแข่งรถแทนพี่จะได้ไหม? Beau ถามขึ้นด้วยเสียงที่จริงจัง และรอคำตอบจากพี่ชายของเขาอย่างใจจดจ่อ

'ดีมากทีเดียว Beau...' Ben ตอบด้วยเสียงแผ่วเบาจนแทบไม่มีเสียงออกมา แล้วเขาก็หลับต่อไป

ฉันอยู่บ้านกับ Ben ขณะที่ Grant และ Aber ไปยังสนามแข่งเพื่อดู Beau แข่งขันรถกับเด็กโต Beau ไปถึงสนามแข่งสาย ดังนั้นเขาจึงไม่ได้แข่งขันรอบแรก และจำเป็นต้องแข่งกับผู้ชนะในรอบแรกทั้งหมด

Beau วางรถของ Ben ไว้บนทางลาดพร้อมกับรถของเด็กคนอื่น ๆ และปล่อยให้รถวิ่งพร้อมกันเพื่อแข่งขันว่าใครจะไปถึงเส้นชัยก่อนรถคันอื่น ๆ Ben ชนะอย่างงดงามและได้รางวัล Grand Prize อันยิ่งใหญ่

'พี่ Ben ชนะแล้ว พี่ชนะแล้ว' Beau ตะโกนเมื่อมาถึงบ้าน 'พี่ชนะหมดเลย'

ตลอดสัปดาห์นั้นเรื่องราวของการแข่งขันได้ถูกเล่ารายละเอียดทุกอย่างครั้งแล้วครั้งเล่า มันเป็นเวลาแห่งความสุขของ Ben และเขาก็อยากที่จะฟังอยู่เสมอ

ที่แปลกก็คือจากการแข่งขันรถไม้สน Darby ครั้งนี้ได้สร้างโอกาสที่เราไม่เคยนึกเลย เพราะจากเหตุการณ์นั้น Beau ได้ก้าวขึ้นมายืนในแถวหน้าเป็นครั้งแรก เรารู้สึกภูมิใจที่ได้เตรียม Beau ให้เขารู้สึกว่าเขาคือเด็กโต ขณะนี้เขากลายเป็นพี่ใหญ่ของครอบครัวแล้ว ทำให้เขามีความรู้สึกที่จะต้องช่วยพ่อแม่ดูแลน้อง ๆ ก่อนที่ Ben จะจากเราไปเสียอีก

ประสบปัญหา

ฉันคิดว่า ฉันและ Grant ไม่สามารถปรับตัวต่อการชักของ Ben ได้ ฉันรู้สึกว่าไม่กล้าที่จะหลับไม่กล้าทิ้งลูก ไม่กล้าออกจากห้องของเขา เพราะกลัวเขาจะชักอีก Grant กลับไปทำงาน แต่เขาก็วิตกกังวลมากจนมีปัญหาในการทำงาน เขาไม่มีสมาธิที่จะทำงานเลย

ช่วงเวลาที่มีการแข่งขันรถ Darby ไม้สน Grant คิดไว้ว่าเขาจะไปตรวจสุขภาพที่โรงพยาบาล แต่วันนี้ 5 ทุ่มแล้วเขายังมาไม่ถึงบ้านเลย ในที่สุดเสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น Grant นั่นเอง เสียงของเขาค่อนข้างเครียด 'ผมไม่อยากจะให้คุณกังวลนะ ผมไม่ได้เป็นอะไรหรอก' ฉันรู้สึกตกใจกลัวไม่มีสาเหตุเมื่อได้ยินเสียงเขา 'เกิดอะไรขึ้นกับคุณหรือ Grant และตอนนี้คุณอยู่ที่ไหน?'

เขาโทรมาจากบ้านเพื่อนที่ Garmal 'ผมคิดว่าโรคหัวใจของคุณตอนนี้ผมทำงานเสร็จแล้ว' Grant เล่าว่าเขาเพิ่งจะปุกระเบื่องเครียด และจำ

ได้ว่าจะต้องไปที่ร้านเครื่องเหล็กตอน 3 ทุ่ม ดังนั้น เขาจึงรีบไปที่ร้านเครื่องเหล็กเพื่อจัดการธุระให้เรียบร้อย ตอนขากลับเขารับประทานขนมด้วย เพราะตั้งแต่หลังอาหารเช้าแล้วเขายังไม่ได้รับประทานอะไรอีกเลย

'ผมรู้สึกโรคหัวใจคุกคามผม' Grant เล่า 'ผมรู้สึกปวดจากต้นแขนลงมา หายใจไม่ออกเกือบจะล้มลงไปเหมือนกัน ตอนนั้นผมกำลังคอยหมอ James Rasband อยู่ ผมสัญญาว่าจะโทรกลับมาหาคุณอีกทันทีที่หมอมาถึง ผมโทรมาบอกเพื่อให้คุณสบายใจ 'ไม่ต้องเป็นห่วงผมนะที่รัก' Grant บอกไม่ให้ฉันห่วงเขาฉันกลัวมากจนไม่กล้าที่จะเคลื่อนไหว ฉันล้มตัวลงนอนเหยียดยาวบนเตียงในความมืดของห้อง ฉันจินตนาการถึงสิ่งที่เลวร้ายที่สุดที่อาจเกิดขึ้น Grant เพิ่งอายุ 31 ปี แต่คนที่อายุน้อย ๆ เช่นนี้ก็อาจตายด้วยภาวะหัวใจวายคุกคามได้ ฉันยังคงคิดถึงรู้สึกกังวลมากยิ่งขึ้น

เมื่อเขาโทรกลับมา ก่อนข้างจะเป็นข่าวดี หมอ Rashand ไม่พบอาการของภาวะหัวใจวายเลย หมอบอกว่า เป็นเพราะ Grant ทำงานมากเกินไป และวันรุ่งขึ้นเมื่อ Grant ขับรถมาที่โรงพยาบาล เขาดูปกติดี หน้าตา ทำทางสมบูรณ์แข็งแรง เขาบอกว่า 'ผมรู้สึกเป็นปกติดีที่รัก' และฉันจำที่จะต้องเชื่อเขาเพราะทำทางเขาเป็นเช่นนั้นจริง ๆ

ตอนต้นเดือนมิถุนายน Grant มีภาวะหัวใจวายคุกคามอีก เขารู้สึกสับสนและหายใจไม่ออก หัวใจสั่น เต็มผิดปกติ หมอเกรงว่าเขาจะหมดสติ จึงต้องนำเขาเข้าห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาล หมอที่รักษาเขายืนยันการวินิจฉัยครั้งแรกของหมอ Rasband ว่าไม่มีอาการเกี่ยวกับภาวะหัวใจวายคุกคาม เขาแนะนำให้ Grant ไปพบจิตแพทย์ และควรหาเวลาหยุดงานเพื่อพักผ่อน และพยายามลดความเครียดในชีวิตลงบ้าง

คราวนี้ฉันรู้สึกกังวล Grant พยายามที่จะจัดปัญหาที่มีอย่างผิวเผิน ฉันรู้ว่า เขาไม่มีทางที่จะจัดการความเครียดในชีวิตออกไปได้ มีความเครียดอยู่ทุกหนทุกแห่งในชีวิตของฉันและเขา

บ่ายจัดวันหนึ่งฉันกลับบ้านพร้อมลูกคนเล็ก Beau และ Aber จึงมารับฉันด้วยน้ำตานองหน้า 'พ่อทุบเตียงของน้อง' Aber พูด ทั้ง 2 คนมาพาฉันเข้าไปในบ้าน และให้ดูเตียงของ Danial ซึ่งเป็นเตียงของ Grant เมื่อตอนที่เขายังเด็ก มีขนาดกำปั้นตรงไม้หัวเตียง 'Grant นะหรือเป็นผู้ทำลายเตียงนี้' ฉันถามตัวเอง

ฉันปลอบเด็ก ๆ ให้สงบและเดินเข้าไปยังห้องนอน Grant นั่งเอามือกุมศีรษะอยู่บนเตียง ฉันค่อย ๆ ขอให้เขาเล่าเหตุการณ์ให้ฟัง

'เด็ก ๆ ทะเลาะกัน' เขาพูด 'ตกลงกันไม่ได้ ผมเลยควบคุมตัวเองไม่ได้ ก็เลยทุบเตียง ผมเสียใจ'

'ลืมเรื่องเตียงเสียเถอะ Grant ฉันเป็นห่วงตัวคุณมากกว่า ฉันและลูก ๆ ต้องการคุณค่ะ Grant ฉันต้องการให้คุณพูดกับฉันเกี่ยวกับเรื่องที่ทำให้คุณกังวล' ฉันบีบมือเขาเบา ๆ

Grant เงยหน้าขึ้นมองฉันด้วยน้ำตาที่คลอตา 'ผมกลัว Chris' เขาพูด 'ผมอยากเป็นบ้าเพราะ Ben อยู่ที่โรงพยาบาลและกำลังจะตาย แต่ผมช่วยอะไรลูกไม่ได้เลย คุณรู้ไหม ว่ามันทำลายความรู้สึกในความเป็นพ่อของผมไปตลอดชีวิต เพราะผมรู้สึกว่า ไม่ว่าอะไรที่ผิดพลาดเกิดขึ้นในครอบครัว พ่อจะต้องเป็นผู้แก้ไข และนี่ลูกชายของผมต้องการความช่วยเหลือจากผม แต่ผมทำอะไรไม่ได้เลย'

Grant ทำท่ากำหมัดและจะทุบลงบนฝ่ามือ แต่แล้วก็ชะงักค้างอยู่ในอากาศ และผวาออกฉันได้ เขาหมดความอดทนจึงร้องไห้สะอึกสะอื้นออกมา

ฉันกอดเขาไว้แน่นเท่าที่จะแน่นได้ และฉันก็ร้องไห้กับเขา

ฉันไม่คิดว่าวันนั้นวันที่ Grant หยุดความหวังที่จะเชื่อถือปาฏิหาริย์จากพระเจ้าที่เขาเชื่อถือมาเป็นเวลานาน ฉันพยายามประคับประคองจิตใจของเขา โดยใช้ความพยายามเป็นชั่วโมง ๆ ที่อยู่กันตามลำพัง ฉันเข้าใจ Grant ดี ตัวฉันเองก็เลิกคิดเลิกหวังที่จะให้ Ben มีอาการดีขึ้น แต่ฉันไม่ได้หมายความว่าความเชื่อของ Grant จะมากกว่าฉันหรือฉันมองจากสิ่งที่เป็นความจริงมากกว่าเขา เราเป็นเพียงบุคคล 2 คน ที่มีความเชื่อต่างกัน รักเด็กเล็ก ๆ คนเดียวกัน พยายามที่จะทำอะไรทุกอย่างเพื่อเด็กคนนั้น

ตอนนี้เป็นเวลาจะต้องเอาความเจ็บปวดของเราออกไป และทุ่มเทเวลาที่มีอยู่ไปที่ลูกชายของเรา

ช่วงเวลาที่อยู่ด้วยกัน

ครั้งสุดท้ายที่อยู่โรงพยาบาล Ben เป็นงูสวัด อักเสบตามผิวหนังและไวต่อความเจ็บปวดรุนแรงมากตามแนวเส้นประสาท และส่งความรู้สึกเจ็บแปลบไปทั่วหลังส่วนล่าง หมอไม่ได้รักษาอะไรมากนัก แล้วอาการเหล่านั้นก็หายไปเอง และในตอนนี้ Ben ก็เริ่มเป็นงูสวัดอีก มันทรมาน Ben มาก แม้แต่เพียงการสัมผัส ฉันสงสัยมากที่เขาต้องทนทุกข์ทรมาน ฉันโทรศัพท์ถาม Judie Lea พยาบาลของหมอ Glader เลยแนะนำให้พา Ben ไปโรงพยาบาลเด็ก แต่ฉันรู้สึกลังเลใจ Grant และฉันปรึกษากันอีก และฉันได้โทรกลับไปหา Judie อีก ฉันบอกกับเธอว่า 'เราตัดสินใจที่จะไม่เคลื่อนย้ายเขาอีก เขาไม่สบายและรู้สึกเจ็บปวดมาก' ฉันพูด 'Ben ต้องการอยู่บ้าน' Judie เข้าใจฉันเธอจึงมิได้คัดค้านอะไรอีก

วันหนึ่งผู้อำนวยการฝ่าย Home Nursing Service ของโรงพยาบาล แวะมาดูว่าทุกสิ่งทุกอย่างเป็นอย่างไรรวม เรามีพยาบาลมาเยี่ยมบ้านเกือบตลอด 24 ชั่วโมง ในตอนนี้ฉันคิดว่าพยาบาลคนใดคนหนึ่งคงรายงานต่อผู้อำนวยการว่า Ben ใกล้จะถึงวาระสุดท้ายของชีวิตแล้ว เธอจึงมาเยี่ยมถามอาการและถามว่ามีอะไรอีกที่ครอบครัวเราต้องการให้เธอช่วยเหลือ

ฉันถามเธอว่า 'คุณเคยไปเยี่ยมคนไข้ที่กำลังจะตายมาหลายรายแล้วใช่ไหมคะ?'

'ใช่ค่ะ' เธอตอบฉัน

'ฉันควรจะทำอย่างไรคะ อะไรจะเกิดขึ้นบ้าง สำหรับคนไข้ที่ใกล้จะตายเช่นนี้' ฉันถามเธอต่อไป

เธอเริ่มเล่าให้ฟังว่า เธอได้พูดคุยกับคนไข้หลายคนซึ่งใกล้ตายและช่วยให้ฟื้นกลับมา พวกนี้กล่าวถึงประสบการณ์ที่คล้ายคลึงกัน พวกเขา รู้สึกอบอุ่นแม้ผ่านตัวพวกเขา และเขารู้สึกว่าวิญญาณได้ออกจากร่างกายและลอยขึ้น พวกนั้นมักมองเห็นแสงที่คล้ายคลึงกัน พวกนั้นมักมองเห็นแสงสว่างจ้าที่มุมห้อง แสงนั้นเหมือนกับจะกวักมือเรียกเขา เขารู้สึกเหมือนความรู้สึกถูกดึงให้ขาด เขาต้องการที่จะตามแสงสว่างนั้นไป แต่เขาก็ไม่อยากจะทอดทิ้งผู้ที่เขารักไว้เบื้องหลัง ทางที่ดีที่สุดคุณปฏิบัติต่อ Ben ก็คือบอกให้เขารู้ว่า 'ไม่เป็นไรหรอกที่ Ben จะละทิ้งพวกคุณไป และบอกว่าคุณรักเขาเสมอ'

นาฬิกายังคงตีต่อไป หนังสือพิมพ์ยังคงมาส่งที่ประตูหน้าบ้านทุกเย็น ผู้พยากรณ์อากาศก็ยังคงทำนายว่าท้องฟ้าจะเป็นอย่างไรในวันต่อไป ฉันต้องการหยุดเวลาเอาไว้ ฉันอยากหยุดพระอาทิตย์ไว้บนท้องฟ้า แต่ฉันก็ไม่สามารถที่จะทำได้ อีก 3 วันก็จะเป็นวันที่ 4 ของเดือนกรกฎาคม

นับตั้งแต่ที่เราตัดสินใจไม่พา Ben กลับไปโรงพยาบาล Grant และฉันจะนั่งข้าง ๆ Ben ในตอนบ่าย ๆ ทุกวัน ๆ ละ 2-3 ชั่วโมง เรานั่งข้างเตียงในห้องของเขา ซึ่งเป็นห้องของเด็กชายเล็ก ๆ ที่น่าจะเป็นสุข ผ่น้ำห้องติดโปสเตอร์ภาพกีฬา และหุ่นเครื่องบิน เรา 3 คน พ่อ แม่ ลูก จะเล่นเกมอ่านนิทาน หรือพูดคุยกัน ซึ่งมันไม่เป็นสาระเรื่องราวอย่างแท้จริงเท่าใดนัก

คุณปู่ Oyler

บ่ายวันหนึ่งเมื่อ Ben ตื่นขึ้น ฉันรู้สึกชีวิตเริ่มถูกความตายบังคับให้ละทิ้งร่างไป

'แม่จ๋า' Ben เรียกฉันเบา ๆ 'แม่ให้ของสิ่งนั้นแก่คุณปู่ได้ไหม?' เรา 3 คนมองตามสายตาของเขาไปที่รถ Pinewood Darby บนโต๊ะ

'ได้สิลูก วางใจเถอะ Ben' Grant ตอบลูก

ฉันเห็นว่า Ben อยากพูดแต่ก็ยากสำหรับเขาที่จะพูด

'มันเป็นอย่างนั้นะลูกรัก บางครั้งเมื่อคนกำลังจะตาย เขาต้องการที่จะให้ของที่เขามีเป็นพิเศษแก่คนที่เขารัก เขาก็จะเขียนลงบนกระดาษและเซ็นชื่อ กระดาษนั้นเรียกว่า พินัยกรรม ลูกอยากทำอย่างนั้นใช่ไหมจ๊ะ'

Ben พยักหน้าตอบรับ

'เอาอย่างนี้ ถ้าพ่อชื่่ของในห้องตามชั้นต่าง ๆ ลูกบอกพ่อว่าลูกอยากจะให้ใคร' Grant พูด

ขณะที่ฉันกำลังเขียน Grant ก็เดินไปรอบห้อง Ben ชี้ไปที่รถจี๊ปของเล่นเขายกให้ Aber Ben มีของให้ทุกคน ปู่ย่า ตายาย ลูกพี่ลูกน้อง น้องชาย

'แม่เขียนลงไปนะจักรยานของหนูให้ Beau' น้ำตาของฉันไหลลงบนพินัยกรรมของ Ben ขณะที่ฉันกำลังเขียนตามความประสงค์ของเขา

เมื่อเราเขียนเสร็จแล้ว Ben เซ็นชื่อในพินัยกรรมของเขา วันนี้เป็นวันที่ 2 กรกฎาคม 1986 ลายเซ็นชื่อในพินัยกรรมของเขารวมดาเหมือนลายมือเด็กแต่ดูมันจะเสื่อมสลายคล้ายลายมือคนแก่

เพียงแต่กระพริบตาเท่านั้น

Ben เจ็บปวดมากตลอดคืน ฉันได้ยินเสียงพยาบาลเปิดตู้ยาหยิบยาออกมา เปิดประตูซ้ำแล้วซ้ำอีก เมื่อเธอหยิบยาเพิ่มมากขึ้น เสียงเหล่านี้ประดัง แสงไฟ ดอกย้าความทรงจำของฉันเสียเหลือเกิน

ฉันนั่งกับ Ben ในเช้าวันนั้นเมื่อเราต้องเพิ่มยาแก้ปวดขึ้นทีละน้อยทุกชั่วโมง จนกระทั่งเริ่มวันใหม่ของวันที่ 3 กรกฎาคม 1986 ยาเท่าไรก็ไม่ช่วยลดความเจ็บปวดของ Ben ได้ เราอยู่ตามลำพังในห้องของเขา

'เริ่มมีมานาง ๆ มาบังลูกแล้วใช่ไหม Ben' ฉันถามลูกด้วยเสียงแผ่วเบา ความรู้สึกของฉันขณะนั้น รวบรวมว่าหัวใจจะแตกสลาย

เขาพยักหน้า 'มันจะเจ็บปวดทรมานมากไหมแม่?' Ben ถามฉัน

ฉันเสียดมนที่ปรกหน้าผากขึ้นไป และก้มลงจูบหน้าของเขา 'ไม่เจ็บหรอก Ben แม่สัญญาว่าลูกจะไม่เจ็บปวดอีกต่อไป ไม่มีอะไรที่ลูกต้องกลัว เพียงแต่ลูกจะรู้สึกเหมือนกับลูกกลับมาบ้าน หลังจากออกไปพักผ่อนที่อื่นเป็นเวลานาน เมื่อลูกกลับถึงบ้านมันจะไม่ใช่บ้านหลังนี้ แต่ลูกจะรู้สึกอบอุ่นสุขสบายเหมือนบ้านของเรา และก่อนที่ลูกจะรู้จักบ้านนั้นอย่างดี พวกเราทุกคนจะอยู่ที่นั่นกับลูก พ่อ Beau, Aber, Danial และแม่ ลูกจะรู้สึกเหมือนกับเพียงแค่กระพริบตาเท่านั้นจะลูกรัก' น้ำตาของฉันไหลรินออกมา มันช่างทรมานเหลือเกิน

'หนู...รัก...แม่...' Ben พูดเสียงของเขาแหบแห้ง

เขาหลับตาลง จันนั่งอยู่ตรงนั้น มองดูหน้าเขา และค่อย ๆ ลูบผม Ben เบา ๆ 'มันใกล้เวลาเต็มที่แล้วใช่ไหม' จันกระซิบตามพยาบาลเมื่อเธอเข้ามาภายในห้อง

'คะ ยากที่จะบอกเวลาได้แน่นอน มันอาจจะในวันนี้ หรือวันพรุ่งนี้...' พยาบาลตอบ

จันบอก Grant เขาเข้ามาและนั่งลงข้างเตียงของ Ben เขาขยับตัวแล้วล้มตาคืน

'Ben' Grant เริ่มพูด 'พ่ออยากบอกลูกว่า..... ว่าพ่อภูมิใจที่ Ben เป็นลูกพ่อ' น้ำตาไหลออกมาจากดวงตาของ Grant

'พ่อพยายามที่จะเป็นพ่อที่ดีของลูก สอนลูกให้รู้สิ่งใดผิดสิ่งใดถูก แต่กลับกลายเป็นว่าลูกมีส่วนที่สอนพ่อ พ่อต้องการให้ลูกรู้ว่า ลูกได้สอนพ่อหลายอย่าง ทำให้พ่อรู้สึกชื่นชมในชีวิตขณะที่เราอยู่ที่นี้ มีความเชื่อและไว้วางใจในพระผู้เป็นเจ้า แม้แต่เมื่อลูกสวดอ้อนวอนอย่างหนักเพื่อให้เกิดปาฏิหาริย์ แต่ก็ไม่เกิดขึ้นอย่างที่ลูกคิดว่าจะเป็น' Grant พูดพร้อมกับร้องไห้

'พ่อ... พ่อ... พ่อไม่ต้องพูด... ลูกรู้' Ben ห้ามพ่อ

แต่ Grant ยังคงพูดต่อไป เขาไม่สามารถกลืนน้ำตาไว้ได้ แม้แต่เพื่อ Ben

'ลูกคงรู้ละ Ben ว่าพ่อต้องการเป็นพ่อของลูกเสมอตลอดชีวิต แม้แต่เมื่อพ่อยังเล็กเท่าลูก แล้วพ่อก็แต่งงานกับแม่จนมีลูก เรามีความสุขด้วยกัน พ่อจะเก็บความสุขเกี่ยวกับทุก ๆ อย่างที่เราทำร่วมกัน... มันเหมือนกับเราได้ทำสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นด้วยกันในขณะนี้ พ่อคิดถึงมันมาก ลูกรัก

ไม่มีวันใดที่ผ่านไปโดยที่พ่อจะไม่คิดถึงลูก เราทุกคนคิดถึงลูก ถึงแม้ว่าเราทุกคนจะคิดถึงลูกมากเพียงใด แต่ก็ไม่ใช่เป็นไรหรอกนะถ้าลูกจะจากเราไป พ่ออยากให้ลูกรู้ว่า... พ่อรักลูกมากเพียงใด.' Grant ก้มลงเกือบชิด Ben Ben โอบกอดพ่อไว้ Grant ร้องไห้

'หนูรักพ่อ... หนูรักพ่อ... หนูรักพ่อ' Ben พูด

Grant ก้มลงจูบ Ben และเดินออกจากห้องไป เขาไม่สามารถทนนั่งอยู่ข้างเตียงลูกในขณะนี้ ลูกของเรากำลังจะตาย สำหรับจันคงทนไม่ได้ที่จะต้องออกไปจากห้องนี้

เราอยู่กันตามลำพัง Ben และจัน จันรู้ว่าจันเป็นคนสุดท้ายที่ Ben จะกล่าวอำลา และตอนนี้เวลานั้นได้มาถึงแล้ว เราเพียงจ้องมองตาซึ่งกันและกัน ไม่มีใครพูดอะไรสักคำ ไม่มีอะไรที่จะพูดออกมาเป็นคำพูดอีกแล้ว

Ben เริ่มมือสั่น หนังตาปิด เขาหลับลึกมากในครั้งนี้

หลังจากนั้นพยาบาลเข้ามาบอกว่า จันควรได้พักผ่อน 'คุณต้องพักเพื่อให้มีกำลังที่จะสู้ต่อไปคะ' จันบอกให้เธอเรียกจันทันทีหากมีอะไรเปลี่ยนแปลงแม้เพียงเล็กน้อยก็ตาม

ประมาณตี 5 พยาบาลตามเราเข้ามาในห้อง Ben ลูกขึ้นนั่งตัวตรงบนเตียง เมื่อเราเข้าไป Ben ล้มตัวลงนอนตามเดิม หลับตาสนิท จันนั่งลงทางขวามือ Grant นั่งข้าง ๆ จัน จันกอดลูกไว้และกระซิบที่หูของลูกว่า 'Ben พ่อและแม่อยู่ที่นี้จ๊ะ เรารักลูกมาก' จันรู้สึกว่าร่างกายเขาอ่อนคลาเล็กน้อย

'Ben ลูกเห็นแสงสว่างไหม แสงที่อบอุ่น สุขสบาย เพียงแต่ลูกปล่อยตัวตามสบายแล้วตามแสงไป ลูกจะไม่ใช่เป็นไร'

ร่างของ Ben อ่อนเปลี้ยลง และฉันรู้สึกถึงความเจ็บปวดทุกข์ทรมานที่ครอบคลุมเขาอยู่ได้หลุดพ้นไป มือของ Ben คลายออก ฝ่ามือหงายขึ้นโดยสัญชาตญาณฉันเอื้อมมือไปคว้าเขาไว้ เหมือนกับวิธีที่ฉันทำกับ Ben เมื่อเขายังเล็ก ๆ ขณะที่ฉันกลัวว่าเขาจะหล่น

และแล้วมันก็ผ่านไปอย่างรวดเร็วเท่ากับที่ความกลัวได้มาถึง ฉันนั่งตัวตรงและฟัง Grant ไว้

ห้องเต็มไปด้วยภาพของ Ben เขาอยู่รอบ ๆ ตัวเรา ทุกแห่งมุม อบอวน มีความรักใคร่ เขารื้ออิดเอื้อนชั่วคราวเพื่อกล่าวคำอำลา เพื่อบอกเราอย่ากังวล ไม่มีอะไรที่น่ากลัว จะไม่มีตลอดไป

"ไปสู่แสงสว่างนะ Ben จงไปสู่แสงสว่างที่ลูกเห็น" "จงไปสู่สุคติเกิดลูกรัก"

ชีวิตไม่เคยจบ

Ben ตายเมื่อวันที่ 4 กรกฎาคม 1986 ความว่างเปล่าที่น่ากลัวครอบคลุมในวันต่อไป เป็นวันแรกที่ฉันใช้เวลาภายหลัง 9 ปีเต็ม โดยไม่มี Ben อยู่ด้วย ฉันนอนบนเตียงของเขาเพื่อจดจำกลิ่นกายของเขา ฉันหลับตาเป็นสิบ ๆ ครั้ง พยายามที่จะรำลึกถึงกิริยาท่าทางของ Ben ที่ฉันรัก

เราไม่ต้องการงานศพที่เต็มไปด้วยพิธีการ เราต้องการบางสิ่งที่สะท้อนให้เห็นความเป็นครอบครัวของเรา เพื่อสะท้อนเห็นภาพชีวิต ดังนั้นแทนที่จะใช้รถตู้บรรจุศพสีดำคันใหญ่ เราพา Ben บรรจุในหีบศพที่ทำด้วยไม้สนไว้ที่ด้านหลังรถแวน Toyota สีขาวของเรา

สถานที่ที่ทำพิธีวันนั้น สว่างไสวไปด้วยแสงอาทิตย์ในฤดูร้อน แสงสว่างสาดเป็นสายลงมาทางหน้าต่างภายในโบสถ์เต็มไปด้วยดอกไม้และผู้คนที่ยก Ben มาร่วมกันเพื่อกล่าวคำอำลา

คุณปู่ Oylar เป็นผู้กล่าวคำสรรเสริญ Grant พุด 2-3 นาทีเกี่ยวกับลูกชาย เสียงของเขาเข้มแข็งและภาคภูมิใจ แต่น้ำตาไหลลงมาอาบหน้า ขณะที่เขาพุด

ฉันอยากจะพุดว่าหลังงานนั้น ฉันพยายามหาเครื่องปลอบใจจากสามี และลูก ๆ ที่เหลืออยู่ แต่นั่นไม่มีความสุขที่แท้จริงเลย อย่างน้อยที่สุดก็ในตอนเริ่มต้นในตอนแรก มีช่องว่างที่กว้างใหญ่มากภายในตัวฉันที่ไม่มีใครสามารถทำให้ช่องนั้นเต็มได้ สำหรับ Beau นั้นเขานอนกันไม่ค่อยสนิทเท่าไรนักเป็นเวลาเป็นเดือน ๆ หลังจาก Ben ตาย เขามักตื่นกลางคืนเพราะฝันร้าย ฉันคิดว่าเขาโตขึ้นเป็นชายที่เต็มไปด้วยความเห็นอกเห็นใจอยากช่วยผู้อื่นเนื่องจากประสบการณ์ที่เขาเคยผ่านมา

Grant ปรับตัวต่อการตายของ Ben โดยการทำงาน กิจการของเขาเจริญขึ้น เราภูมิใจในตัวเขามาก เมื่อหมอ Rasband เกษียณจากตำแหน่งบิชอป Grant ได้ถูกเลือกให้สืบตำแหน่งแทน ผู้คนมาหา Grant เพื่อให้เขาปลอบใจและขอคำแนะนำ เหมือนครั้งก่อนที่พวกเขาไปหาหมอ Rasband พวกนั้นพุดว่า Grant เข้าใจปัญหาของเขา และสามารถเข้าถึงความรู้สึกภายในใจของเขาได้ สำหรับตัวฉันเอง ฉันเริ่มทำรายการกำหนดว่าอะไรที่จะทำให้ฉันมีความสุข เมื่อฉันทำสิ่งนั้นแล้ว ฉันจะทวงกลมไว้ข้างหลังรายการนั้น ๆ นั่นคือ กิจกรรมในวันหนึ่ง ๆ ซึ่งเป็นเวลาประมาณ 1 ปีครึ่ง หลังจาก Ben ตายไปแล้ว

วันหนึ่งขณะที่เราขับรถกลับจากการไปเล่นสกี ฉันมองรอบ ๆ ตัว พบว่าทุกคนกำลังยิ้มแย้มแจ่มใสท้องฟ้าเป็นสีน้ำเงินและพระอาทิตย์สดสว่างไม่มีสิ่งใดผิดปกติ การรับรู้ที่ง่ายแบบนี้เป็นความสุขสบายอย่างเหลือเชื่อ ฉันมีวันรุ่งขึ้นที่จะต้องดูแลเด็กชายเล็ก ๆ ที่ฉลาดสดใสอีก 3 คน และมีสามีที่

รักฉันอีกด้วย ไม่มีสิ่งใดที่บกพร่องสำหรับฉัน

ฉันยังคงคิดถึง Ben แม้ว่า Ben จะไม่ได้อยู่กับเราแล้วก็ตาม แต่ฉันก็ยังคงเป็นแม่ของ Ben ตลอดชีวิต ผู้หญิงที่สามีตายนั้นถูกเรียกว่าเป็น 'แม่หม้าย' แต่ฉันสงสัยว่าทำไมจึงไม่มีคำที่ใช้กับหญิงที่ลูกได้ตายจากไป ฉันสันนิษฐานว่า เพราะคุณไม่เคยหยุดความเป็นแม่ได้ แม้แต่เมื่อลูกได้ตายไปแล้ว

คุณได้โอบอุ้มเด็กคนหนึ่งไว้ภายในตัวคุณ และคุณมีส่วนร่วมในความมหัศจรรย์ของชีวิต เมื่อ

เด็กคนนั้นเกิดมา และคุณรู้ว่า พลังงาน ความรัก ทั้งหมดที่คุณทุ่มเทให้แก่เขานั้นไม่มีการสูญหาย

ดังนั้นฉันจึงรู้ว่าเพราะฉันเป็นแม่ รู้ว่าชีวิตไม่เพียงจบลงอย่างธรรมดาเท่านั้น ชีวิตสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงเป็นรูปร่างแบบใหม่ มันไม่จบลงง่าย ๆ อย่างที่เราคิด

ฉันรู้ว่ามีวันหนึ่งคงได้พบ Ben อีก เท่ากับที่รู้ว่าครอบครัวเราทั้งหมดจะอยู่ร่วมกันอีกตลอดไป